

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1966. JULIUS—AUGUSZTUS—SZEPTEMBER
XIX. ÉVFOLYAM, 7—8—9. SZÁM

A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS A MKCSBK KÖZPONT CIME:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

A MKCSBK,

A M. KIR. CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

Alakulási évünk: 1949.

A működési engedély (charter) kelte: 1962. szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans' Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962. No. 10, Liber 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, gyűjtéssel, kölcsönrel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alapból támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékét a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbarát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint világszervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1948.

KIADJA a MKCSBK Vezetőség, SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

Minden levelet, hírt, közleményt és pénzádományt a következő címre kérünk:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaügyi minisztérium (Ottawa) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenül intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.

NEMESMONOSTORY JENŐNÉ:

Töviskoszorús arcképed

*Meddig tart még vajjon a száműzetésünk?
Idegen földrészen való tengődésünk?
Elhomályosulnak lassan az emlékek,
Csak töviskoszorús, szenvedő arcképed
Néz reám elhagyott, magányos estéken,
Vagy, ha zúgó tenger zöld haragját nézem.*

*Úgy eltorzítottak száz sebből vérezve
S kínodat fokozza csonkaság szégyene.
Alig ismeri fel megtépett glóriád,
Kárpátok övezte gyönyörű hazánk.*

*Krisztus arcú lettél, meggyötört szép hazám!
Fájdalmas vonásid mikor rázzák föl már
A cudar világot, kik keresztre szántak
S halál tusádnál is diszszorjhalat álltak?
Vagy nincs a szívekben most sem nagyobb részvét,
Mint mikor ácsolták Urunknak keresztjét?*

*Oh, a gonosz tömeg, ki nem szánt Isten-embert,
Hogy is szánhatná meg azt, ki hasonló lett?
Szenvedő vonásid nyomd rá a világra,
Emlékeztessenek szent Veronikára.
Örök mementóként fájó tekinteted
Kísértsen mindenütt, ahol feszítenek.*

Egy csendőr szenvedései

1946-1956

Németország amerikai zónájából 1946-ban önként, intézményes úton egy lovaskocsi karavánnal hazaindultam Magyarországra. Tisztában voltam azzal, hogy a kommunista retorziót nem kerülöm el, azonban a családom utáni vágy és honvágyam mégis hazavitt.

Utunk a grazi úton Szentgotthárd felé vezetett. A szovjet zóna előtt elértük az angol diszkapút. Egy táblán "Még meggondolhatod!" szöveget olvastuk.

A díszkapu egyik oldalán csinos, borotvált arcú, magas és mosolygós angol katona állt vasalt szép egyenruhában. Mögötte szép, festett őrszoba.

A másik oldalon gallyakból, gazból összetákolt kunyhót láttunk. Előtte egy borostás arcú, folyton vakarózó, szoknya köpenyes szerencsétlen, a maga sorsában is bizonytalan tekintetű szovjet katona állt.

A hazatérni vágyó magyar csoportot a látvány erősen lesújtotta. Az angolok magunkra hagytak, szovjet részről átvevő nem volt. Az oszlop eleje megindult, a többi bizonytalan lassúsággal követte. Két kilométeres út után egy szovjet hadnagy, "lityimánt", mogorva tekintettel állott elénk és két fegyveres szovjet katonával megállított bennünket.

A hadnagy parancsára az egyik

szovjet katona megszámlolt bennünket egyszer, kétszer, háromszor, de létszámunk hol kevesebb, hol több volt. A lityimánt szidta katonáját, belerugott és újból kezdte számbavételünket. Közben állandóan káromkodott. Végül eltalálták számunkat és elindítottak Szentgotthárd felé. Utközben többízben 4-6 fegyvertelen, hol fegyveres szovjet katona rohanta meg oszlopunkat és órát, kesztyűt, ékszeret vettek el tőlünk, majd elfutottak.

A trianoni határon magyar „Dálnoki katonák” fogadtak. Oszlopunk az út két oldalán ácsorgó asszonyok közt haladt, kik a következőket sutogták: — „Ezek a Dálnoki katonák éppen olyanok mint a ruszkek! Jó emberek, ha igazat mondanak, baj lesz! Mindenki hazudjon és tagadják háborús dolgaikat!” —

A magyarok Istenének ezen áldott asszonyai adták nekünk az első valódi tájékoztatást. Családunk, hozzátartozóink címét papirszeletekre írtuk és közéjük dobáltuk. Az asszonyok felszedték a cédulákat és írtak hozzátartozóinknak, hogy átléptük a határt és elindultunk bizonytalan sorsunk felé.

A "Dálnoki katonák" a szentgotthárdi szanatórium vaskerítéssel körülzárt udvarára tereltek bennünket.

A bejárat kapun nagy táblát láttunk: — „Hazahozatali Kormánybiztosság Szűrőtábor.” —

Katonák és piros karszalagos kommunista civilek alaposan átmotoztak mindenkit. Ezen művelet során indoklás nélkül elszedtek mindent tőlünk, ami megtetszett nekik magánholmink között. Egy nagy teremben mindnyájunknak csajkában meleg gulyást osztottak.

Vacsora után egy gyalogos főhadnagy állott elénk, ki egy órás beszédet tartott és akkor tudtuk meg, hogy ő rendelkezik velünk. Beszéde során szidott bennünket. Mondta: — "A jó magyar kenyér és a meleg gulyás szaga hazahozott ugye? Népköztársaságunknak gondja lesz, hogy büneitekért feleljetek! A kerítést fegyveres őrség őrzi, azt, aki szökni próbál, felszólítás nélkül agyonlövik!" —

Másnap reggel 8 órakor sorakoztattak bennünket és több alvilági külsejű, vörösszalagos kommunista civil dirigált: — „Csendőrök, honvéd törzstisztek ide, debreceni, budai, esztergomi és balatonkörnyéki csatákban résztvettek oda! Nyilas pártszolgálatosok, NSZK-sok, fegyveres nemzetiszolgálatosok ide!” —

Az első csoportba egy honvéd tábornok, egy alhadnagy, egy törzsörmester és én léptünk. Egy csendőr őrmester és egy szakaszvezető nem léptek ki, sorsukról nem tudok. Később egy polgári személyt is közénk állítottak, ki az egyik állami birtok jószágkormányzója volt.

Lovasfogatainkat elvették, csak a

rajtunk lévő ruházatunk maradt meg. Ismét átmotoztak, majd az ötünket átkísérték a szűrőtábor politikai osztályára, le egy sötét pincébe. A légoltalmi vasajtót ránkcsukták. Orrunkat kellemetlen bűz ütötte meg. Valamiben megbotlottam, erre elővettem a csizmaszáramba rejtett villamos zseblámpámat és gyenge fényénél elkezdtük a pincét átvizsgálni.

A földön két sátorponyvát találunk tele alvadt vérrel. Az egyik sarokból nyöszörgést észleltünk, egy tábori csendőr szakaszvezető volt. Fején nyitott seb, szemei bedagadva, arca teli véraláfutással. Lárait, kezét alig tudta mozgatni, lábait beledagadtak csizmájába. A csizmát két bajtárs tépte le róla s a tábornok úr halkan kezdte kérdezgetni. Közben én tovább kutattam a pincét s a másik sarokban felfedeztem egy tenyéryi nagyságú mikrofont. Azonnal leföttem zsebkendőmmel és halkan figyelmeztettem bajtársaimat. Az összetört csendőr szakaszvezető elmondta sorsát, mióta van bent. Előzőleg többen voltak, aki ide került, azokat mind kegyetlenül megverték. Ő tábori csendőr volt a szovjet fronton, ezért egy héten át naponta többször helybenhagyták. Az itt lévő honvéd törzstiszteket és csendőr bajtársakat hasonlóan többször megverték és megkínózták, nem tudja, hová vitték el őket. Óránk nem volt, a külvilággal megszakadt az összeköttetésünk.

Kb. 4 óra múlva kinyílt a vasajtó és egy katona engem, meg az összetört szakaszvezetőt szólította ki ki-

kérdésre. A szakaszvezetőt átöleltem és úgy vittem fel az emeleti kikérdezőszobába. Hosszú asztalokon írógépeket, papírhalmazokat láttam. Szörnyű rendetlenség, összevisszaság uralkodott a szobában.

Hat polgári ruhás, vöröskarszalagos, különböző korú férfi fogadott minden emberi tisztességet mellőző modorral. A szakaszvezetőt talpraállítottam, azonban összeesett. Fekve maradt szegény, nem tudtam rajta segíteni.

— „Állj odébb te gazember!” — rivallt rám az egyik. — „Hogy hívnak? Mi volt a rangod?” — ordított rám a másik. — „Nem igaz, hazudsz!” üvöltötte a negyedik. Zsebemből kihúzott arcképes csendőrigazolványommal próbáltam igazolni magam. A legközelebb álló elvette, megnézte és gúnyos kacagással az arcomba vágta. Ezzel megkezdődött a kikérdezősem.

Az első kérdést be sem fejezték, már a másik kérdezett és így tovább. Felelni nem volt időm. Hol az egyikre, hol a másikra néztem. A hatodik be se fejezte a kérdését, a szoba másik végében álló elordította magát: — „Ez a bitang nem felel!” — és a Steyer német pisztolyát kezében magasra emelve rontott felém, mint egy felbőszült vadkan. Az utolsó pillanatban oldalt léptem és támadóm a forró vaskályhának rohant, amit feldöntött. Zűrzavar támadt a szobában, valamennyien támadóan közeledtek felém. Éreztem, hogy engem fognak összeverni.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és egy 60 év körüli férfi lépett be aki állj-t kiáltott és a kikérdezős folytatására adott parancsot. Aztán a padlón fetrengő szakaszvezetőre mutatott és kivitette az udvarra szabad levegőre. A szakaszvezetőt többé nem láttuk, sorsáról nem tudunk.

Asztalhoz ültek és felírták személyi adataimat, majd nyilvántartásokat szedtek elő és azokban nevemet keresték. Hál' Istennek, azokban nem szerepeltem. Utána fel kellett soroljam szolgálati helyeimet. Az egyik vékony termetű rámkialtott: — „Nem igaz, hogy ott szolgált! Akkor én is ismerném!” —

Mindenki rámszegezte tekintetét és gúnyos mosoly ült az ellenséges arcokon. A másik rámhorkant: — „Megvagy gazember, talpaljuk meg!”

Elöntött a düh és tigris tekintettel néztem erre az emberre, mert azonnal felismertem és a következőket kiáltottam: — „Ön ismer engem, igaz van! Az ön édesapjának Kertes Községben a Posta uton van a bognár műhelye. Önt 4 évvel ezelőtt 5 rendbeli betöréses lopásért elfogtam és az ügyészségnek átadtam! Ugye emlékszik rám?” — Társai röhögni kezdtek. Az ember felállt és hozzám jött, egy marék cigarettát nyomott a zsebembe és halkán mondta: — „Ne beszéljen erről többet sehol, és segíteni fogok magán!” — Majd társaihoz fordulva azt fejtegette, hogy összetevsztem valakivel. Kikérdezősem néhány perccel később be is fejeződött.

Utána visszavittek a pincébe és a

többiek kikérdezéséhez kezdtek. A többiek kikérdezése is hozzám hasonlóan folyt le. Majd mind az ötünket négy fegyveres katona a helybeli rendőrkapitányságra kísért.

Ott egy régi rendőrtiszthelyettesből előlépett rendőrhadnagy vett át bennünket, aki igen emberségesen bánt velünk. Családja élelmet hozott és hozzátartozóinkat hazatérésünkről kiértésítették.

Néhány nap múlva a tábornok urat és a jószágkormányzót Budapestre szállították az Andrássy út 60-ba, a többieket a lakóhelyük illetékes megyei internálótáborába vitték erős fegyveres kísérettel.

Végre hazatértem, de hová?

Schwartz rendőralezredes elvtárs elé állítottak, aki a következőket mondta: — „Uram, én tudom, hogy maga egy nagyon derék és becsületes ember! Rajk belügyminiszter elvtárs rendelete értelmében azonban, mert ön Nyugatról, amerikai fogságból tért haza, internálnom kell!” —

Az internálás ellen tiltakoztam és kifejtettem, hogy azért kell mindenkint internálni, mert rendes emberek? Schwartz alezredes elvtárs azonban nem tárgított, kifejtette, hogy saját érdekében védőőrizetbe vesz, hogy megkíméljen a nép bosszújától. Ismételten tiltakoztam, de a demokrata alezredes arra hivatkozott, hogy a rendeletet végre kell hajtani, mert az állásával játszik.

Fehér karszalagot tettek a balkaromra, melyre rányomtatták az „In-

ternált” szót. Majd fegyveres kísérettel a táborba vittek.

A tábor őrség irodájában hasonló fehér karszalagos internált bajtárs nyilvántartásba vett. Ezalatt a táborban 560 sorstárs fogadásomra állt fel és mikor kiléptem közülük, karjukat magasra lendítve háromszoros „Hurrá!” kiáltással üdvözöltek. Kezet ráztam velük, lassan megismertem őket. Voltak köztük nagy számban papok, katonatisztek, tanárok, tanítók, járásbírók, főszolgabírók, vitézek, csendőrbajtársak. Szegény Magyarország ez időben egy hatalmas börtön volt és az új urak a szovjet hadsereg jóvoltából és segítségével drót mögé tették a hajdani tisztességes Magyarország összes vezetőit. A táborban nagy létszámmal éltek még kisgazda parasztok, földművesek és asszonyok is!

Az internáló tábor parancsnoka egy ismert baromfi kofa volt, később nyilas, majd most vöröskarszalagos kommunista hadnagy. Nagyon félt tőlünk. Földön szalmán feküdtünk, élelmezésünk igen gyenge volt és sokat szenvedtünk!

Feleségem ezalatt a Kisgazda párt, a Szociáldemokrata párt és a politikai életben részt nem vevő 1919-es volt kommunisták segítségét próbálta igénybevenni kiszabadításom érdekében. Schwartz alezredes elvtárs gúnyosan és hetykén emlegette feleségemnek: — „A maga férjét akkor se engedném ki, ha csak egy keze volna! Mert a másikkal adandó esetben igen jól tudná a fegyvert használni!”

Sorstársaim elmondották, hogy a

táborhoz hasonlóan az összes fogház és fegyintézet a mienkhez hasonló összetételben tömve van „vádoltakkal”. Azok közt igen sok a már régen nyugalomba vonult csendőr bajtárs is.

A táborban megjelent repülőbizottságok követelték tőlünk csendőröktől, hogy kérjük igazolásunkat. Adtak nyomtatványokat, azokat kitöltöttük és Budapestre küldték a „Volt Csendőrségi Személyek Igazolására Felállított Különleges Igazoló Bizottság”-hoz. Majd két év múlva kaptam meg az értesítést, hogy „Nem igazolt”-nak tekintettek és az írásbeli döntést is kiadták. Amint tudom, az összes csendőr mind ezt kapta. A nyomtatvány több, mint 100 kérdésre adott feleletet, részletes prioritásunkat szolgálta és ezzel tökéletesen kiszolgáltattak bennünket az új rendszernek.

1946 áprilisában a belügyminisztériumból újabb repülő bizottság jött. A tábor udvarán nagy beszédeket mondtak: — „Tudjuk, hogy önök többnyire szegény proletár családok gyermekei, mitöbb, ártatlan és tisztességes emberek. A bűnösöket kiszedtük közülük, így önök az új társadalom értékes elemei. Ezért kérjük önöket, segítsenek ezt a rombadöntött országot újjáépíteni. Hogy gyáraink megindulhassanak, szénre van szükségünk, vegyenek önként részt a széntermelésben. Munkájukért jó fizetést és 6 hónap után szabaduló levelet kapnak, visszanyerik teljes szabadságukat és, mint a társadalom értékes tagjai folytathatják a gazdasági

élet fellendítését. Kérjük a 42 éven aluliakat, jelentkezzenek!” —

Az önkéntesség kötelező lett! Az összes internálótáborból összeszedték a csendőröket és az ország szénbányáiba elosztották. Az én csoportom Tokodra került. A bányamelletti internálótábort itt is drótkerítés fogta körül és idős kommunista bányászok és rendőrök fegyveresen őriztek bennünket.

Ezen intézkedés főcélja az volt, hogy ingyen munkaerőt nyerjenek és kiszolgáltassanak bennünket a kommunista bányászoknak. Ugyis néztek ránk, mint a véres kapcára. Mi, noha nem ismertük a bányamunkát, engedelmesen és szorgalmasan dolgoztunk. Például az egyik nap az eresztőben egy szénrel rakott csille kiugrott a sinekről. Hat bányász körülfogta, de nem tudták visszarakni a sinekre. Intettem az egyik közelben dolgozó markos őrmester bajtársamnak és kemény hangon félretoltam a tehetetlen bányászokat. Ketten megfogtuk a csille két végét és felemeltük, visszaraktuk. A lábammal megloktam és a csille gördült!

A bányászok elképedve nézték munkánkat és felszisszenésük elismerésüket jelentette. Egy hónap elteltével annyira megszerettek bennünket ezek az eltévedt és félrenehelt emberek, hogy megosztották az utolsó margarinos kenyerüket és utolsó cigarettájukat is velünk.

Fizetést kaptunk ugyan, de annak kézhezkapott összegéből még egy nagy doboz gyufát sem vehettünk.

6 hónapi munka után a Buda-déli internálótáborba szállítottak. Egy hévi ott tartózkodás után az amnesztia rendelet értelmében szabadultunk.

Végre hazatérhettem családomhoz, akiktől házasságom második évében a Haza hívó szava 1944. novemberében Budavár védelmébe szólított, 1946. novemberében viszontláthattam őket. Könnyes szemmel nyitottam be a házba, ahol fiatal és boldog feleségem fogadott. 2½ éves kislányom már beszélt. Ahogy közeledtem felé, kiabált: — „Anyuka gyere! Bácsi bánt!” Az idő teltével apuka, bácsi, majd végleg apuka lett a nevem odahaza.

Mivel visszacsatolt területen teljesítettem szolgálatot, feleségem teljes lakásberendezése, ágyneműje és úgyszólván minden vagyonunk oda veszett. 1945 áprilisában feleségem a féléves gyermekkel és két kezében viheto csomagokkal egy hónapig tartó kalandos és válságos úton tért vissza szülei házába.

Akkorra már öreg apósom házát teljesen kifosztották a község kommunistái, őmaga a padlón feküdt nagykabátján. Ezt hozta nekünk a „felszabadulás”!

Családomat legnagyobb nyomorban találtam. Más választásom nem lévén, azonnal feleségem megtépázott szántóföldjének műveléséhez kezdtem. A familiától kölcsönkapott pénzből egy rossz lovat vettem. A legszükségesebb felszerelést hol innen, hol onnan kölcsönöztem. Éjt nappallá téve dolgoztam az új életemben. A többi csendőr bajtársaim is ugyanezt tették. A kis-

gazda és szociáldemokrata párt megbízottai többször biztattak a pártba való belépésre, azonban én mindig pártonkívüli maradtam.

A kommunista párt nap mint nap fokozódó dühvel átkozta a grófokat, csendőröket és szolgabírákat. A lakosságot ellenünk uszították. Nyilvános gyűléseken a nagy plakátok feliratain rimbe foglalták: — „Nem járja már se a gróf, se a csendőr a hárt, — Megvéd Téged mindig a kommunista párt!”.

A koalíciós kormány megalakulása után mindig súlyosbodott helyzetünk. A kommunista politikai nyomozók a községek régi bűnözőit sorba keresték fel, hogy ellenem vádat koholjanak. Régen huzamos ideig teljesítettem szolgálatot ezekben a községekben, hol őrskörletünk terült el. Igen kemény kezű csendőrnek ismert a lakosság és csodálatos módon egyetlen bűnöző se volt hajlandó ellenem terhelő vallomást tenni, amellyel néppellenes mivoltomat bizonyíthatták volna.

A paraszt, szocdem és kommunista pártok fuzionálása után rettenetes politikai vihart éltünk át. Ezek a Mindszenty, Donáth és Rajk kirakatperek során megisméltődtek.

A Kisgazdapárt elnémításakor, majd a községi tanácsok megalakulásakor, vagy a termelőszövetkezetek erőszakos megszervezésekor napokkal előbb csend volt a rádióban és sajtóban. Ilyenkor tudtuk, hogy valami rossz következik.

A kommunista rendőrség, az ÁVO

fegyveres emberei átmásztak a kerítésünkön. Az ajtókat és ablakokat lövésre kész fegyverekkel állták el. Engem felriasztottak, feleségemet és kislányomat ágyaikból kirángatták. Engem a falhoz állítottak, az egész házat feldúlták és átkutatták. Mint mondták, fegyvereket, rádió adó-vevő készüléket, röpiratokat és leveleket kerestek.

Persze tervük eredménytelen volt és engem lelkiprédikációban részesítettek családom előtt, mint egy közönséges bűnözőt. Közölték velem, hogy csak napkeltétől napnyugtáig lehetek távol, éjjel a lakásomat nem hagyhatom el. Nyilvános helyeken nem jelenhetek meg. Telefont, távírókat nem vehetek igénybe. Senkit se látogathatok meg magánlakásában, az otthonomban nem fogadhatok vendéget. Hetenkint egyszer megborotválkozva, ünneplő ruhában jelentkezni kell a községi tanácsnál és írásban kell jelentenem, hogy melyik napon, hol, milyen munkát végeztem.

A kívánságuknak megfelelő magatartásom nem volt elegendő. Többször letartóztattak és elvittek, családomat erről nem értesítették. Rendszerint a megyei rendőrkapitányságra vittek és ott börtönbe zártak. Az ÁVH börtönhol túlmeleg, hol kibírhatatlan hideg volt, az élelmezés szinte nullával egyenlő és vagy éhezettek, vagy szomjaztattak. Nappal nem volt szabad leülni, vagy lefeküdni.

A kikérdezések általában éjjel történtek, ezt mindig a kimerülésig tartó fegyveres talajtorna vezette be.

A kikérdezések alatt születésemtől kezdve életem minden mozzanatáról be kellett számolnom. Ezeket hetek után visszakérdezték. Közben mindenről megállapították, hogy igaz e. Lassan rátértek, kikkel tartok kapcsolatot. Rokonaim, barátaim címét kérték. Majd minden esetben valamivel gyanúsítottak, pl. az állam és társadalom megdöntésére irányuló szervezetben dolgozom; időnként Amerikába rádióon jelentést teszek és onnan utasítást kapok; az üzemben szabotázst követtem el; a községben a szocialista fejlődés ellen agitáltam; a termelőszövetkezetekbe való belépésről sok családot lebeszéltem.

Hogy ezeket, vagy valamelyikét beismerjem, forgószékben ájulásig forgattak és az előre elkészített jegyzőkönyvek aláírására akartak kényszeríteni. Azonban bármilyen állapotba is gyötörtek, ezeket sohasem írtam alá.

Elbocsátásom után újból keményen műveltem kis földünket. Ha a szántás-vetést idejében elvégeztem, a községi tanács kirendelt az újonnan földhözjutottak földjeinek megművelésére. Télen, gyakran járhatatlan útvisszonyok közt tengelyig érő sárban az állami erdőgazdaságból a vasútállomásra fát kellett szállítanom robotba 1949-ben. Lovasfogatom sokszor kiült s lovamat alig tudtam megmenteni. Munkadíj fejében filléreket vontak le az adómból.

Ingtalanaink után az adót havonta kellett fizetni, ez folyton emelkedett. Néhány év alatt anyagilag teljesen

összeroppantottak. Szántó és rét földjeinket kénytelen voltam az államnak ajándékozni. Csak így tudtam családomat az éhenhalástól, magamat a börtöntől megszabadítani. De ugyanezt tette minden üldözött tisztességes földműves is.

Ezután, mint egyszerű gyalog munkás dolgoztam. Csak nehéz fizikai munkát vállalhattam, mert ott nem kádereztek. Így kerültem a Duna, majd a Tisza árvízvédelmi töltésépítéshez, mint kubikus. Hosszú szorgalmas munkám után munkatársaim brigádvezetőnek választottak meg. 80 ember érdekeit képviseltem a legnagyobb megelégedésükre. Többször nem csapott be bennünket a vízmeszter, mert ki tudtam számítani, hány köbméter földet hordtunk el.

A parasztságot terményeitől, vágóállataitól megfosztották. A vidék kifosztása 1953-ban olyan méreteket öltött, hogy a falvakban naponta csak 20 dekagram ehetetlen kenyeret mértek. De ezekre rugott azoknak a száma, kik még ezt a csekély élelmiszerellátást sem kapták meg. Kenyeret és zsírt Budapesten vásároltunk, az egész országban csak ott lehetett kapni.

A falusi kommunista szónokok, valamint a sajtó és rádió oly nyomasztó kampányt indított a volt csendőrök ellen, hogy közeli rokonaink, testvéreink féltek velünk találkozni. A közhírré tett kiáltványokban, utcai kisgyűléseken — ahová az utcabiztos mindenkit kihajtott —, sohase maradt el, hogy a grófokat és a csend-

őröket ne átkozták volna. Bármilyen rossz történt az országban, mi voltunk az okozói.

A környező községekben vagy 30 csendőr bajtársat ismertem. Mondhatom, kivétel nélkül mindnyájan összeszeszorított fogakkal, némán, külső látszatra türelmesen viseltük a megpróbáltatásokat. Egy igen bátor alhadnaggal megfigyeltük a csendőr-bajtársaink magatartását. Időnként a határban talákoztunk, kicseréltük megállapításainkat és egyik-másik csüggedő bajtársunknak feleségeinken keresztül adtunk tanácsot. Már a karhatalmi próbacsendőrök is követtek az idősebb bajtársak példáját. A harc közös volt, mindnyájan családjaink létfenntartásáért, gyermekeink megmentéséért küzdöttünk az üldöztetés éveiben.

Minél nagyobb volt az üldöztetésünk, a lakosság annál jobban szeretett bennünket, mert a nép látta a rendszer igazságtalanságait és aljaságait.

Nyáron a cséplőgépeknél, ősszel a cukorrépaszállítás nehéz munkájában, az útszéli kötőréssnél, erdei favágásnál, bányákban, kubikos munkálatoknál örömmel felvették a csendőrt, mert mindenütt megfelelték.

1953 Karácsony éjszakáján az egyik nagyközségben 800 ember ment el az éjfél misére. A templomhoz vezető útmenti bokrokban a kommunista párt szervezett brigádja botokkal felszerelve helyezkedett el. Tervük az volt, hogy a templomból kijövőket megijeszti és az útmenti sárba ker-

getik. Készenlétüket a harangozó észrevette és a templomból kijövőekkel közölte. Az anyák és gyermekeik sirtak, a férfiakban az elszántság nőtt! A hívek közt négy csendőr is volt, akik a siránkozókat megnyugtatták. Megszervezték a menetet: két oldalról 2-2 csendőr és néhány bátor férfi helyezkedett el, hogy támadás esetén biztosítsák a tömeget. A kommunisták látván a biztosított menetet, elálltak aljas szándékaiktól.

A faluszéli borbélyhoz minden szombat este eljártam borotválkozni. Tudtam, hogy ezekben az órákban sokan megfordultak ott és a község heti eseményeiről így tájékozódtam. Sokszor előfordult, hogy a borbélyműhelyben minden ülőhelyet elfoglaltak az előttem érkezők. Idős, munkában megöregedett emberek és fiatalok egyaránt öten-hatan álltak fel egyszerre és ülőhelyüket kínálták. Megköszöntem, de soha nem fogadtam el. A borbély felesége a lakásból hozott nekem külön ülőalkalmatosságot. Megfigyeltem, hogy az utánajövőeknek nem kínálták fel ülőhelyeiket. Tudom, hogy ez nem annyira a személyemnek, mint a volt csendőrnek szólt!

Volt eset, mikor a kommunista rendőrőrsparancsnok beidézt a lakatanyába. Elmondta, hogy mily nagy baj történt: a párttitkár elvtársnak ellopták a kerékpárját! Kért, hogy segítsék a nyomozásban és ő is segítségét helyezte kilátásba. Én óvatos indoklással távortartottam magam a közreműködéstől.

1955 őszén az egyik utcai kisgyűlésen a kommunista szónok két órán át harsogta hazugság és propaganda szövegeit. Mikor bejelentette a gyűlés végét, egy kissé ittas munkásember odaszólt a szónoknak: — „Elvtárs, hogy-hogy vége van? A csendőrök még nem szidta!” A szónok elpirult, a hallgatóság morgott a felszólalóra és egyben nevetett a heccen.

Az újonnan földhözjuttatott 5 holdas Kovács Jánosnak 8 apró gyereke volt. Buzatermését a rendőri karhatalom adóhátralék fejében az utolsó szemig lesöpörte padlásáról. Ezután Kovács János egyetlen hizócskájára vágási engedélyt kért. Az engedély helyett a malac beszolgáltatását rendelték el. Felesége és gyermekei sirtak, nem maradt kenyerük és zsírjuk, husuk, kolbászuk. Kovács János elkeseredésében kifakadt: — „Egye meg a fene ezt a rendszert!” Ezért a rendőrség elfogta és félholtra verte. A község lakossága folyton sóhajtozott: — „Hej, nem így volt ez régen, mikor éjjel a portyázó csendőrök kemény lépteit hallottuk, olyankor megnyugodtunk! Ma rettegünk, ha halljuk a rendőrök közeledését!”

A csendőrök állandóan segítették az üldözött lakosságot, felkarolták az elesetteket, a kiszabadult deportáltakat. Mindig volt útbaigazító szavuk hozzájuk. A meggyötört lakosság bizott a csendőrökben és utóbbiaknak nagyobb tekintélye volt a községekben, mint a hivatalos rendőrségnek.

Gyermekeink nevelése során néha

nehéz helyzetbe kerültem. Egyik szombat este holtfáradtan és éhesen érkeztem haza munkából. Feleségem boldogan mosolygott, de kisírt szememben észrevettem a zavartságot. Kisfiam bizonytalanul közeledett felém és bizonyítványát mutatta és a következőket mesélte: — „Apuka, ma meglátogatta az iskolát a párttitkár elvtárs. Engem kiállított az osztály elé és megdicsért, mert szín ötösre állt a bizonyítványom. De egyben azt is mondta, hogy a 8-ik osztály után nem tanulhatok tovább, mert Apuka reakciós Horthysta csendőr volt és én osztályidegen vagyok.” — Ezek után kisfiam sírva fakadt és kérdezte, hogy mit csináltam, mi rosszat követtem el? Nem volt egyszerű dolog fiam megnyugtatója és a valóság megmagyarázása, mert köztudomású volt, hogy az iskolában kikérdezték a gyerekeket, miről társalogtak otthon szüleikkel.

1956 őszén fordult a világ! Akkor tudtam végre őszintén beszélni gyermekeimmel. Lelkesen kiáltották: — „Apuka, most már a párttitkár bácsi az osztályidegen!” A féktelen, lelketlen kommunista elnyomás következménye volt a váratlanul, hirtelen kitört nemzeti ellenállás és a kommunizmus eltiprása Magyarországon!

A moszkvai Kremlin által irányított fokozódó nyomás kibírhatatlan terhet rótt a magyar nemzetre. A fővárosban kipattant fegyveres ellenállás futótűzként terjedt el a vidéki városokban is, de eljutott a községekbe és a legkisebb falvakba is. A ha-

zaszeretet lángjától fűtött lakosság minden befolyástól mentesen rögtönzött tömeggyűléseken, jelölés nélkül közfelkiáltással választotta meg a forradalmi tanács tagjait.

Vidéken nemzetőrnek, a nemzetőrség parancsnokának, az ÁVH lakatanyák lefegyverzésére szervezett harcosok parancsnokául, a forradalmi tanácsok tagjaiul, elnökek, járási és megyei bizottságokba katonai szaktanács adóknak lelkesen és közfelkiáltással választotta meg a lakosság a csendőrököt! Ezekben a választásokon lehetett hallani a tömeg érzéskirobanását.

De ugyanígy a városokban, több helyen, sőt Budapesten is csendőrt választottak felelős parancsnokául a szabadságharcosok. A budai Széna téren több ezer főnyi szabadságharcos egység parancsnoka Szabó János lovas törzsőrmester volt. A hőiesen küzdő szabadságharcosok példás fegyelmezettséggel követték. Neve szinte szent volt, a nagybajúszú és örökké mosolygó hős Szabó Bácsi!

1957 január havában egy vármegyét képviselő bizottság egy csendőr bajtársunk vezetésével ment Dobi István köztársasági elnökhöz, akivel 4 órán keresztül tárgyaltak különböző politikai és gazdasági kérdésekben.

Láttam, mikor egy nemzetőr járőrt egy nagyközség főterén a polgári lakosság könnyes szemmel ölelgetett. Ez a járőr két csendőrből állt.

A csendőr nemzetőrök nem engedték meg a felhevült lakosságnak az egyéni bosszúállást. A csendőrök

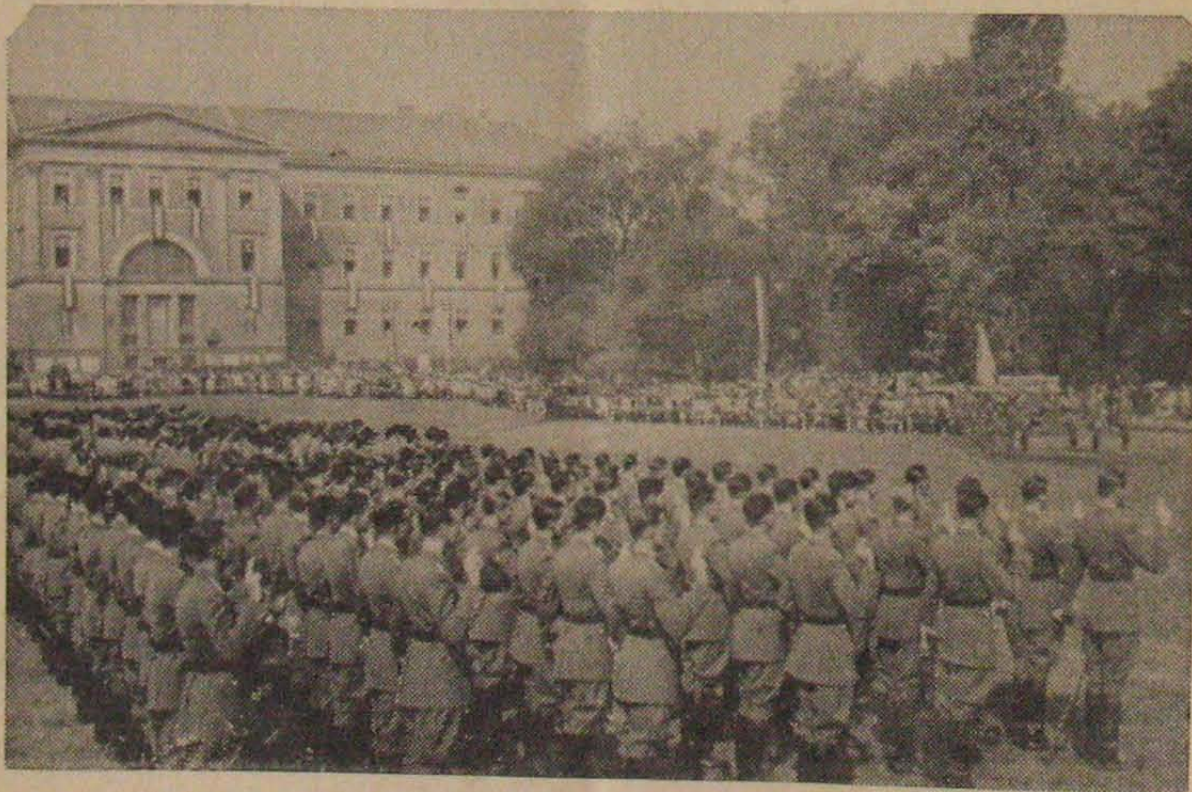
mindenütt hirdették: ehez csak a szabad nemzet büntetőbíróságának van joga.

A parancsnoki és polgári vezetésre választott csendőrök utasításait, felhívásait a lakosság egygyé olvadt tömege csodálatos fegyelmezettséggel hajtotta végre. Csendőr volt az, ki vidéken húst, lisztet és egyéb élelmiszert gyűjtött, majd tehergépkocsi karavánt szervezett és a legnagyobb tűzben bevitte Budapestre a harcoló szabadságharcosoknak.

1956 nov. 8-án román vasutasok értesítették Békéscsabát, hogy Nagyvárad felől Lökösháza felé vasuti szerelvényen erős szovjet gyalogsági és

páncélos egységek útban vannak Magyarországra. Vasutas és műszaki forradalmi egységek azonnal a határra siettek és többszáz méter hosszúságban felszedték a vasúti sineket, ezzel késleltették a szovjet egységek támadását. A fenti munkálatokban csendőrök is résztvettek.

Ott voltak a csendőrök akkor is, mikor a levert felkelés 2,000 főnyi fogolycsapatát egy szerelvényen Záhony felé szállították, hogy deportálják a Szovjetunióba. A szakadó esőben éjjel szintén felszedték a sineket. A megállásra kényszerített és kisiklott szovjet szerelvényt a csendőrök megtámadták, a szovjet őrseget lefegyverezték. A lezárt vasuti vago-

Hadnagyavatás a Ludovika Akadémián 1943. augusztus 20-án. A felavatott új tisztek 80%-a hősi halált halt a keleti fronton.

nokat feltörték és a hős szabadságharcos fiúkat és leányokat a szélnek engedték.

A mecseki magyar urániumbányák védelmében is résztvettek a csendőrök. Az utolsó percekben azoknak vízzel való megtöltését végezték, hogy ezzel késleltessék a szovjetbe való szállításokat.

Ott voltunk a Mecsekben, a Bakonyban mindenütt, hol szabadságharcos egységek harcoltak. Bányász testvéreink közreműködésével szikla tömböket robbantottunk a szovjet páncélosokra.

Aztán sokunk számára elérkezett az utolsó óra! A vérbefojtott magyar

szabadságharc a föld alá vonult. Sokan Nyugatnak vettük az irányt és átkeltünk a vasfüggönyön a szabad világba és csatlakoztunk a Nyugaton élő bajtársainkhoz.

Ezzel az írással hozom az otthonmaradottak, a mártírhalált halt szabadságharcos Bajtársaink üdvözlését Nektek! És elmondtam, hogy az összeomlás után 11 évvel újból teljesítettük esküvel vállalt hajdani kötelességeinket magyar hazánkért és magyar nemzetünkért.

Kedves nyugati Bajtársaink! Maradjunk egységben, az összetartásban az erő! Ne fogjon el Benneteket az önzés, a vagyonhaajszolás lendülete.

A csendőreskű harsog új hadnagyaink ajkán 1943-ban. Az ő soraikat is hasonlóan megritkította a kegyetlen háború.

Szorgalmas munkátokat a szabad világ ugyis látható földi javakkal jutalmazza, mert itt a becsületes és szorgalmas munka mindnyájunkat előrevisz.

De lelketek és szívetek egy darabja Kelet felé, a rabházába nézzen! A kötelesség fennmaradt, magyarok vagyunk. Az itteni összetartás, az ott-honnal való állandó kapcsolat csodálatos országépítő erő! Az itteni magatartásunk lassan, de biztosan szétporlasztja az ellenség romboló szándékait.

Otthoni nemzetünk befelé fordult lélekkel él, hallgat, tűr és vár!

1956-ban már egyszer kivirradt. Hi-

szem és tudom, hogy a borús ég és az emberi szabadság újból kiderül szülőhazánk felett még a mi életünkben.

Őrizzük kegyelettel szabadságharcos Hőseink és Mártírjaink emlékét, a szabadságharcos csendőrökét! Világosítsuk fel a nyugatiakat a kommunizmusról!

Mert lesz még szabad szentistváni Magyarország és feltámad még a m. kir. Csendőrség! Ezt kívánja Nektek szabadságharcunk 10 éves szent évfordulóján

1966. október 23.

Farkas-Pusztay Ödön törm.

Horthy Miklós utoljára avat hadnagyokat 1944. aug. 20-án a Ludovika Akadémia kertjében.

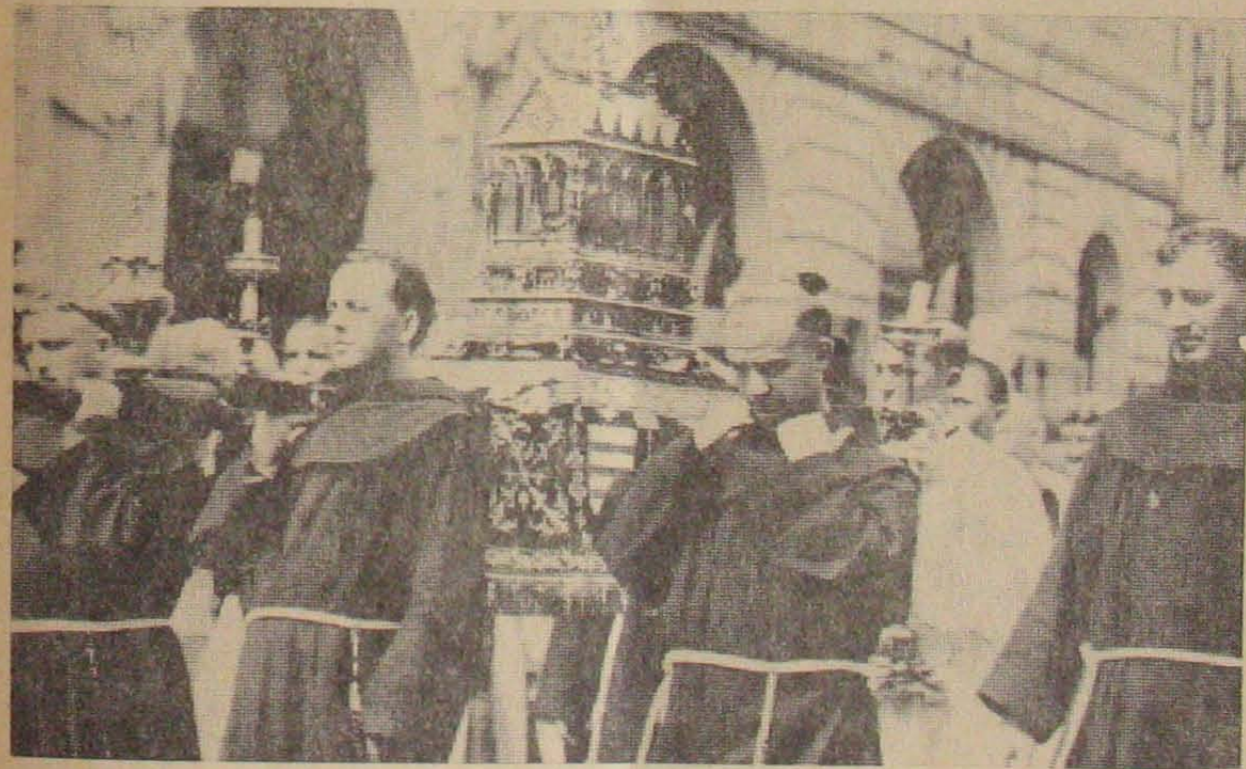
ORMÁNYI TERÉZ:

Hol vagy István király?

*Elmerengő szemmel látom, lehajtott szép,
büszke táltos fejed,
Amint csillogással keresztvízből a fény,
rája végig permetez...*

*Kereszt diadala vonult minden felé!...
Te bölcs, Te nagy király, csatlakoztál mellé:
Együtt menetelni eszmék áramával,
Naggyá tenni néped Krisztus hatalmával.*

*Mert mit és az ország, a nép, a hatalom?...
Eszmékre van szükség, naggyá tenni fajom,
amelyért érdemes küzdeni, dolgozni,
Örök értékekkel mulandót pótolni.*

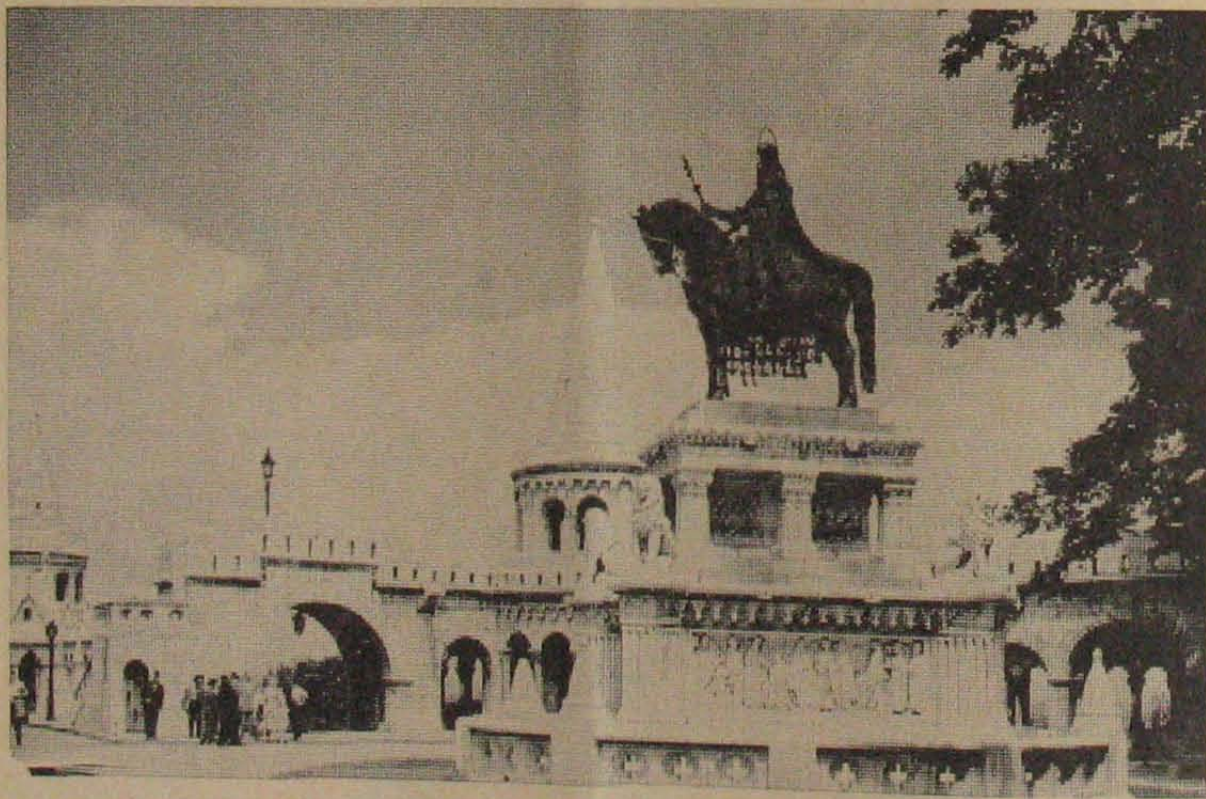
A Szent Jobb a szentistvánnapi körmeneten Budán

*A lényed tükrözte fajunk fennkölt lelkét,
Magasabbrendűért tüzesedő vérét,
Mondván: „Vétek lenne harcos szellemedet,
Kétes dicsőségért prédán vesztegetned.”*

*Tegyük indokoltá meghalnunk, véreznünk:
Jövő századokban szent eszményt védenünk,
Hogy ami lényeged, el ne vesszen kárba,
Úgyis harcolni fogsz, — mért harcolj hiába?*

*Drága piros véred! — mert ontani fogod,
hadd tüzesítsék ki az egyetlen nyomot,
amelyet érdemes elszántan követni,
S győzelmi zászlaját kibontva lengetni...*

*Értelmet, mert szent Célt mutattál az éjbe...
Nemes, éber lelkünk fölfigyelt a fényre
S mint egy nagy kegyelem: villanás szerűleg,
fölperzselte pogány földiességünket.*

Hol vagy István Király?

*Felébredt a lelke! ... S vad kelet fuvalmát,
Régi gyepük felől, már fojtónak érzi...
Új áramlatoknak csodás fényvilágát
Kinyílt szívével megbüvölten nézi
Melyért élni, halni mily nagyszerű lehet! ...
S melyhez mily hősies, csábító út vezet.*

*A mi történelmünk ezeréves múltja,
Nem is más, mint hűség véráztatott frontja. —
Becsület mezején vonul a hős sereg,
Győzelmi zászlaján a kereszt képe leng.*

*Eszme, örök érték, nem mulandó kincs!
Oh nem! — szívét megejtette egy csodás arany bilincs,
Amelynek zenéje nem földi, — égi dal
S e bilincs szorítás szabadságot takar.*

vitéz Ághy Zoltán hdgy sírja Buda
52 napos ostroma után egy svábhegyi
villa kertjében.

*Jöttek is a szentek, vértvető mártírok! ...
Azóta sem halt ki drága szent magvatok.
Hisz azért lett naggyá a magyarok hona,
Mert keresztvíz hullott táltos homlokokra.*

*Jól megpecsételted sorsunk, feladatunk!
Bátor voltál Vajk! — de érezted, hogy fajunk,
Kelet-nyugat bástyán hősként állva helyét,
Vissza fogja vágni az eszmét ért ütést.*

*És most mi történik? ... halotti csend tátong ...
Bénán, gúsba kötve régi elszántságtok? ...
Rettenetes terror letépett a földre?
Nincs semmi hatalom, mellyel talpra szökne?*

A mártírhalált halt Sasfalvi Károly
főtörzsőrmester. Halála után özvegye
öngyilkos lett és meghalt.

*Oh, szent István; mit szólsz, midezeket látva,
Hogy réginél rosszabb, bűnösebb pogányság
A sírgödrünk ássa, — országodat ássa ...*

*Tekints le az Égből! — ne hagyd, hogy elvesszünk! ...
Tán csak nem hiába hullott nemes vérünk?
Ezer évnek dicső, tiszta történelme,
Vörös gyilkosoknak martaléka lenne?*

*Nem! az nem lehet, hogy porba söpörjenek.
Bűnnel, szennyel, gazzal összekeverjenek,
Hogy eltünjünk, mint lidérc, a mocskos lápban,
Kiknek múltja ragyog fényes glóriában.*

*Szent István királyunk, könyörög a néped:
Úzd már el felőlünk ezt a gyilkos rémet,
hogy még egyszer boldog, szabad legyen hazánk! ...*

*Hol vagy István király? ...
Zokog Magyarország ...*

Az osterodei MKCSBK fenyőkoszorúja
minden csendőrnapon a kápolna falára
került 1948-tól 1951-ig hőseink és már-
tírjaink emlékére.

1966. ÉVI CSENDŐRNAPI BESZÁMOLÓ

A láthatatlan kötelék...

Akkor alakult meg, mikor elveszett a II. világháború és hazánkat elhagyva nyugatra húzódtunk és a nyugati formai ellenség előtt letettük a fegyvert.

Sohase felejtem el azt a keserű visszavonulást keresztül az Alpokon... Egyik éjjel, vagy 21 évvel ezelőtt, több hetes kimerítő és veszélyes menet után, Linztől délre egy elhagyott országúton kispihenőt tartott menetoszlopunk. Nekidültem egy villanypóznának, rágyújtottam Szimfónia cigarettámra s kö-

rülvettek embereim idegen csillagok alatt, de a német szövetséges földjén...

Először csak izzottak a kicsi cigarettrazsak, szótlánul álltunk a sötétben s aztán úgy éreztem, beszélnem kell! Hűséges embereim vettek körül, kik zömével ott voltak velem a Kárpátok bércein, majd Budapest, a frontváros poklában, a Dunántúl véráztatta dombjain... Egyet gondoltunk, várták, hogy megszólalok. Aztán beszélni kezdtem.

A szívünkben élő „Láthatatlan Kötelék!”

— „Fiúk! Ugy érzem, elvesztettük a háborút! Mindent megtettünk, ami emberileg lehetséges volt, mindenütt teljesítettük kötelességeinket s hiába, a túlerő legyűrt bennünket, elvesztettük hazánkat és otthonunkat, minden vagyonunkat, ma itt állunk és azt se tudjuk, mi lesz velünk holnap. Idegen világban új veszélyek elé nézünk. De ne veszítsük el fejünket, nincs rá okunk, tiszta a lelkiismeret! A világ egyszer fordulni fog, még hazatérünk! Hogy mikor, azt csak a nagy Uristen tudja... De mindenkit kérek, tartsunk össze akkor is, ha az angolszászok fogságába kerülünk. Ne hagyjuk el egymást! Vagy ha mégis szétszakítja kötelékünket a fegyverletétel, az első adandó alkalommal keressük újból egymást! Senki se felejtse: csendörök vagyunk! Az Isten áldjon meg és segítsen Mindnyájatokat!” —

Az idegen világ néma sötétségében, a kilátástalanság homályában mozdulatlanul állottak a csendörök, kezükben még a fegyver, mely hosszú, véres félesztendő alatt védte az édes otthont a rátörő keleti hordával szemben... A szemekben keserű fényt láttam, a torkokból halk sóhajtás tört elő... Aztán megszólalt a rangidős tiszthelyettes: — „Mindenhová követjük százados urat s nem hagyjuk el egymást!” —

Felzúgtak a motorok s a polgári menekültek százaival tömött autóoszlop elindult újból nyugatra, sorsának közeli befejezése felé...

S megtörtént a csoda, amit mindnyájan sejtettünk! Nyugati fogságba estünk, de egyetlen csendőr se lázadt fel előljárója ellen. Sőt! Az otthon vasfegyelmű testületünk tagjai a hontalanság példás és összetartó tagjaivá változtak át. A szögesdrót

mögött, vagy a D. P. tábor hideg barakszobáiban is megmaradt az immár polgári ruhába öltözött láthatatlan kötelék! Megtáltuk újból egymást és segítettük újból egymást, mindenkor és mindenütt! A csendőr szellem tovább élt és a bajtársi egymásrautaltság vezette tovább életünket az idegen világban. S azóta tudjuk, hogy ez így történt mindenütt, hol csendörök letették a fegyvert és megkezdték kálváriás nyugati életüket.

De ugyanígy történt azoknál a kevésbé szerencsés Bajtársainknál is, kik a barbár szovjet hadsereg előtt kényszerültek letenni a fegyvert! Német volt hadifoglyok elbeszéléséből és 1956 után nyugatra jött csendőr bajtársaink beszámolójából tudjuk, hogy még Szibéria fogolytáboraiiban is példás volt a csendörök összetartása, egymás megbecsülése és segítése... A láthatatlan kötelék megmaradt, tovább él és erősödik!

Igen, csendörök élnek az öt világrészben, keményen dolgoznak a máért és a jövőért! Öröm látni összetartásukat, az összeomlás utáni években megalakult és egyre erősödő MKCSBK-s szervezeteiket. A láthatatlan kötelék túlélte az idő rohanását s ma már az emigráció egyik erős, megingathatatlan és a magyarságért eredményen tevékenykedő szervezetének ismeri a nyugati szabad világ.

Bajtársaink, legyünk büszkék rá, hogy ez a láthatatlan kötelék a mi nagy szerveztünk: a M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség!

Mikor e sorokat írom, visszaszállok a múltba s emlékezem az első emigráns csendőrnapi, melyet 1946. február 14-én éltem át Diekhofenben, Észak-Németország angol zónájában a galántai csendőr zászlóalj nyugatra szakadt egységénél.

A galántai zlj fenti részlege is nyugati

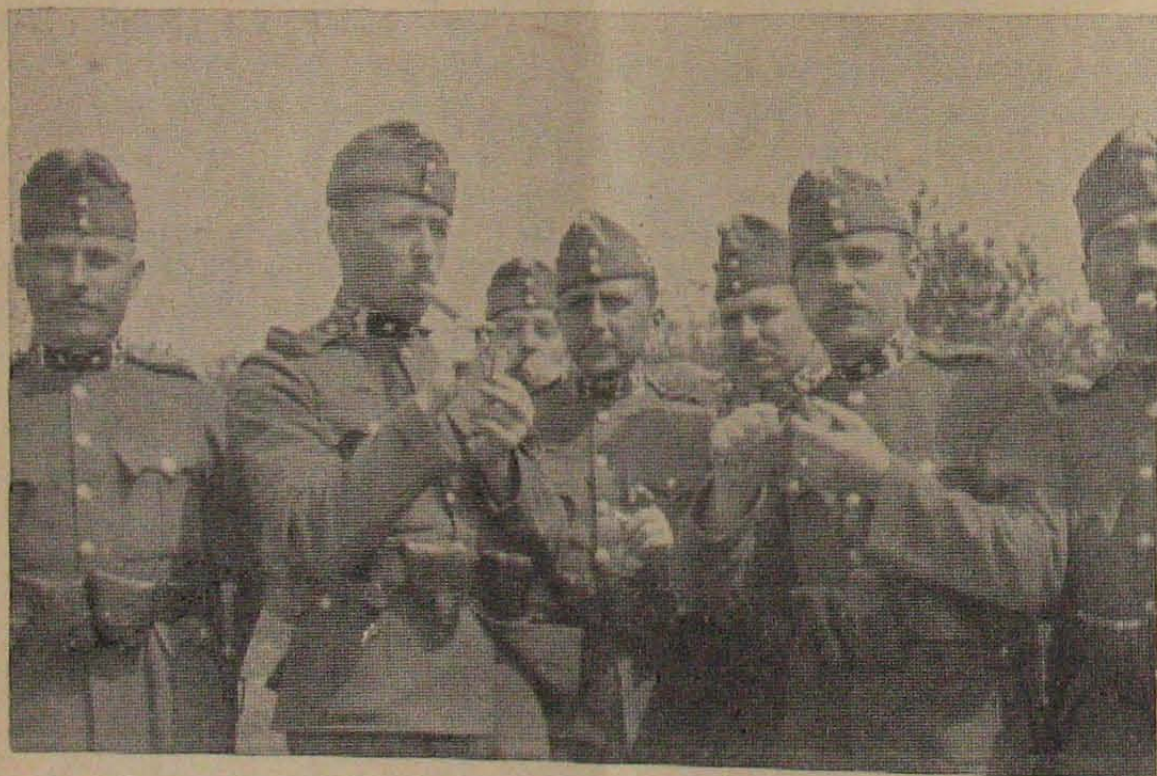
fogságba esett. Az amerikai megszállókat később angol csapatok váltották fel. Az angolok számba vették a magyar csendőrök erejét, megszemlélték egységeiket. S aztán csoda történt!

A győztes angolok a volt ellenség egységeit, a galántai csendőröket saját szolgálataukba állították! Magyar csendőr állt őrséget a hiedesheimi angol katonai parancsnokság épülete előtt, csendőr egyenruhában, csendőr puskával és kakastollas tábori sapában! Ez a kötelék 1946 őszéig teljesítette szolgálatát.

Hála és köszönet illeti a zlj tisztikarát és legénységét, mert az összeomlás utáni zűrzavarban is megtartották a magyar csendőr példás fegyelmezettségét és impozáns fellépését. Az angol megszállók ezt értékelték,

a volt ellenséget „elhurcolt személy”-eknek nyilvánították és ezen eljárásuk hasonló kihatással volt később az angol zóna összes magyar menekültjére is. Tisztelettel emlékezem a zászlóalj parancsnokára és összes tagjára. Névszerint elévülhetetlen érdemeket szerzett tolmácsukat, Kőrösy József hdgy-ot említem, aki már akkor kifogástalanul beszélt angolul és tisztársaival együtt nagyszerű munkájukkal nemcsak a megszállók tisztikarát, hanem az angol Vöröskereszt hölgytagjait is meghódították, mely magával vont a magyar menekültek megsegítését, az UNRA tagságát, a polgári személyek, nők és gyermekek új ruhával, takarókkal való ellátását és a szovjet hadsereggel szembeni biztonságot is.

De említenem kell az őrparancsnok és

A szombathelyi őrsparancsnokképző iskola hallgatói 1938-ban, egy gyakorlat ebédszünetében vidáman falatoznak.

helyettese nevét is: Somos István g. fhdgy és vitéz Viczián Béla hdgy-ot, kik éjt napallá tevő munkával öregbítették a magyar csendőrökről kialakult véleményt az angol megszállók előtt.

Amikor odahaza a szovjet hadsereg bízgatására az alvilág ülte bosszúját a magára hagyott nemzeten és futószalagon irtotta csendőr bajtársainkat a vérbíróságok terror-szervezete, Diekholzenben 1946. február 14-én csendőrfiút keresztelt Orth Győző osterodei ref. tábori lelkész. Majd a zlj étkezdéjében összegyűltek a meghívott angol vendégek és a zlj tagjai. A kiváló vacsora elfogyasztása után a rangidős magyar tiszt magyar és angolnyelvű beszédben méltatta a csendőrnapot, melyet egy év leforgása után idegenben is meg tudunk ünnepelni. Majd Michael Gordon Peterkin angol százados emelkedett szólásra és az Uristen segedelmét kérte annak a m. kir. Csendőrségnek ujjászületésére, melyet a szovjet elpusztított ugyan, de melynek tagjait a sors nyugatra vetette, kiket az angolok megismeretek, megkedveltek s mely Testületnek a szülőhazájával együtt fel kell támadnia a jelen aléltságából. Ezek után Peterkin kapitány poharát emelve éltette a m. kir. Csendőrséget és annak kiváló tagjait. (Ezen estén Peterkin szds jóvoltából mindnyájan eredeti angol whisky-t ittunk!)

Azóta 20 év telt el... Az emigráns csendőrök kivándoroltak, vagy ottmaradva kezdtek az új élet építéséhez. Az északi sarkcsillagtól a dél keresztjéig, az Atlanti óceántól a Csendes óceánig mindenütt felépítették MKCSBK-s szervezeteiket. A csendőr szellem és összetartás elpusztíthatatlanul él!

Azóta minden esztendőben megünnepel-

tük a csendőrnapot. Uj hazánkban szervezkedéseinket biztosította az összes nyugati országokban, így az Egyesült Államokban és Kanadában stb. fennálló polgári jogok törvénye. A közelmúlt években megszerzett hatósági működési elismerés csak korona volt arra a munkára, melyet már kivándorlásunk után végrehajtottunk. Így a MKCSBK 27 csoportja és 13 szórványa nem a chartertől számítja működési idejét, hanem az összeomlás utáni időktől, mint a diekholzeni példa mutatta, vagy amióta megalakult a láthatatlan kötelék. Így adom közre az 1966-os csendőrnapi beszámolókat, melyek a MKCSBK erejét és a csendőrszellem élniakarását bizonyítják az emigráció 22-ik évében.

Toronto, 1966. szeptember...

Kövendy Károly

Síjárőr a Kárpátokban. (Az alsóvereckei öpk ellenőrző szolgálatában.)

Torontói Csendőr Bál

Torontói csoportunk, mely 21 tisztjével és 55 tiszthelyettesével az emigráció leg-erősebb csoportja, 1966. február 12-én, szombaton este rendezte a már hagyományos csendőrbálját a Szt. Erzsébet hall mindkét termében. Természetesen az elmúlt csendőrbálokhoz hasonlóan telt ház mellett. Öröm volt látni az elegáns hölgygalériát és a vidám sötét ruhában megjelent csendőr bajtársakat és barátaink nagy számát, melynek évről-évre növekvő seregét csak a terem befogadó képessége akadályozza. Közel 400 bajtársunk és csendőrbárát vigadott záróráig, kik közt újból üdvözölhettük a vidéki csoportjaink tagjait, sőt a pittsburgi csoportunk vezetőjét: vitéz baranchi Tamáska Endre szds bajtársunkat is feleségével. A bál az eddigi legnagyobb anyagi és erkölcsi sikerert hozta, mely kiváló csoportvezetőnk: dr. Szalontai Sándor g. fhdgy széleskörű szervezéseinek nagyszerű eredménye.

A hagyományoknak megfelelően rendezte a torontói csoport 1966. február 19-én a Budapest restaurant ragyogó különtermében a csendőrnapi vacsoráját, hol telt ház mellett 85 csendőrbajtárs és meghívott vendégek, köztük egyházaink lelkipásztorai és a Kanadai Magyarok Szövetségének elnöke: Gyallay-Pap Domokos és főtiktára: dr. Nagy György vettek részt. Barátaink közt üdvö-

zölhettük a kanadai MHBK nagyobb létszámú képviselőjét is. Bielek József, S. J. torontói plébános imája után Nt. Seress Ödön ref. lelkész mondott megható beszédet a m. kir. Csendőrség hőseiről és mártírjairól és a Testület érdemeiről, melyet pusztulásáig teljesített a bolsevizmus elleni küzdelemben. Az estet Korodini Ferenc harmonikaszóli és megható II. világháborús énekszámait tették változatossá.

A MKCSBK vezetőség elnöke ismét gyertyát gyújtott a világtérkép előtt, hol csoportjaink és szórványaink lakhelyét aranygömbök fénye jelezte és léleklében együtt ünnepeltük a világ minden részébe szétszóródott csendőr bajtársakkal. A rögtönzött kiállítás, bemutatott könyvek, magyar és csendőr ereklyék, térképek stb. a MKCSBK vezetőség munkáját és változatlan kommunistaellenes tevékenységét ismertették. Ugyanekkor a vezetőség elnöke kiosztotta az érdemes bajtársainknak a munkájukat elismerő okiratokat és a Csendőr Áldozatkésztség emléklapjait. Csendőrvacsoránk a teljes erkölcsi siker jegyében végződött.

Hamiltoni csoportunk tagjai 1966. február 20-án este 6 órakor gyűltek össze Seregélyes Márton főtörm bajtársunk lakásán, hol felesége és családtagjai kiváló vacsorát szolgáltak fel, majd a MKCSBK vezetőség elnöke ott is meggyújtotta a csendőrgyertyát a világtérkép előtt és elmondotta beszédét és ismertette a MKCSBK vezetőség küzdelmeit a szebb magyar jövő és Testületünk érdekében. Forbes Frigyes alhdy, tb. kanadai tagunk megható angolnyelvű beszédében állt ki a m. kir. Csendőrség tag-

jai mellett és kifejtette nagyrabecsülését Testületünk iránt, melyet sajnós, csak Kanadában volt képes megismerni.

Niagara-vidék

Niagara-vidéki csoportunk tagjai (Welland, Port Colborne, Niagara Falls és St. Catherines) az állandó túlórázások és műszakok miatt 1966. április 30-án, szombaton rendezte csendőrnapiját Széplaki József bajtársunk wellandi lakásán. Az ünnepi összejövetelen megjelentek csendőrrasszonyaink is, kik bajtársainkkal együtt végighallgatták a MKCSBK vezetőségelnökének ünnepi beszédét, megsejmeltek a vezetőség munkáját bemutató kiállítást, 1 percig néma vigyázz-ban tisztelegtek a hősök és mártírok serege előtt a világtérkép alatt meggyújtott gyertya fényénél. Természetesen az ontariói csendőrnapi ünnepségek egyikéről sem hiányzott a MKCSBK anyázászlaja és a kanadai lobogó sem.

Ontariói csoportjaink mindegyikénél egyházaink lelkipásztorai a Szentmisék és Istentiszteletek keretében 1966. február 13-án és 20-án méltatták a csendőrnapi és megemlékeztek a csendőr Hősök és Mártírok nagy seregéről.

Calgary, Alberta

Csendőrnapi megemlékezésünket ez évben február 12-én tartottuk meg.

Reggel 8 órakor az Árpádházi Szt. Erzsébetről elnevezett kat. templomban hallgattak a bajtársak nagy misét, ahol a szentbeszédet, s azután az elesett és meghalt bajtársakért a könyörgő imát főtisztelendő Horváth Miklós plébános tartotta.

A honvéd realiskolások bálja Kőszegen 1938-ban

A mise után a Calgaryban elhunyt bajtársak sírjait látogatták meg a megjelentek.

Este 7 órakor a fenti templom Szt. István termében ismerőseink és jóbarátaink meghívásával és társaságában tartottuk meg Emlékvacsoránkat. Az est folyamán hadidiszítmányos színpadon a bajtársak 12 tagú énekkara katonanótákat adott elő Horváth főtisztelendő Ur betanításával és vezényletével az elmúlt száz év eseményeit visszatükröző melódiák hangjain keresztül.

Az ünnepi beszédet Dr. Nagy György István bajtársunk a testvér bajtársi közösség, az M.H.B.K. tagja mondta.

Beszédjében hangsúlyozta a magyar templomok és egyéb közösségek további megtartásának szükségességét nyelvünk és kulturánk érdekében. Példaképpül állította a volt Magyarország-i s más európai nemzetiiségeket, akik kisebbségben is száz esztendőknél is megőrizték nyelvüket, kulturájukat és önérzetüket. Végezetül több mint 40 éves otthoni tapasztalatából merített és állított emléket volt Testületünk nimbuszának s a csendőri szolgálat odaadó, önzetlen és rátermettséggel való elvégzésének.

Ezek után a csoportvezető köszönte meg a mélyenjáró értekezést s volt Testületünkről, valamint régi bajtársainkról való megemlékezést. Majd pohárköszöntőjében megemlékezett a calgaryi magyarság példás szellemi és anyagi áldozatkészségéből létesített eddigi eredményekről, és azzal a kérelemmel fordult főtisztelendő Horváth Miklós plébános-hoz, hogy indítsa meg a hivatalos eljárást, hogy a montreálihoz hasonlóan a calgaryi magyar templom is elnyerhesse a nemzetiségi plébánia jogállását, hogy a szépen megindult vallási és közösségi életet így az új generáció részére már most

biztosítsa. Erre a célra felajánlotta a társasvacsora tiszta jövedelmét.

A vendégek a bajtársak és hozzátartozóik társaságában, a kiválóan elkészített és példásan felszolgált disznótoros vacsora elfogyasztása után majdnem kivétel nélkül éjfélig együttmaradtak s egy kellemesen eltöltött este emlékeivel távoztak.

Az est sikere elsősorban a bajtársak kedves feleségei odaadó, önzetlen és fáradhatatlan munkájának, hozzátartozóik készséges közreműködésének volt mindannyiunknak olyan jóleső eredménye.

Montreal, Quebec

A Quebec-i Montreálban élő csendőr bajtársak 1966 február 20.-án ünnepelték meg a hagyományos csendőrnapot. Délelőtt felekezetek szerinti Istentiszteleten vettek részt. A r.k. templomban szent misét, a ref. templomban pedig imát mondattunk a hősi és mártír halált halt bajtársakért.

A délutáni ünnepség 13 órakor vette kezdetét a r.k. templom kultúrtermében. 13 órától 14 óráig koktél fogyasztása közben folytak a bemutatkozások, ismerkedések. 14 órakor Tibor atya asztali áldásával kezdetét vette a diszebed, melyet a Magyarok Nagyasszonya Nőegylet tagjai készítettek és szolgáltak fel. A kitűnő ebéd elfogyasztása után Seres Lia énekművésznő és Pál László magyarnóta énekes magyar dalokat adott elő Dr. Fráter Gyula és Dr. Szathmáry Lóránt bajtársaink zenekíséretével. A művészeket a közönség szünni nem akaró tapsal jutalmazta. Oláh Pál főtörm. bajtársunk méltatta a nap jelentőségét, majd Szigeti Endre folyamór bajtárs szavalata következett, mely nagy elismerést váltott ki a kö-

zönségből. A műsort tombola követte, melyen a bajtársak által ajándékozott tárgyak kerültek kisorsolásra. A MKCSBK központ elismerő okleveleit Dr. Honos Ervin nyújtotta át az érdekelteknek.

Vendégeink kitűnően érztek magukat és kellemes emlékekkel távoztak a késő délutáni órákban.

Milwaukee, USA

Milwaukee-i (Wisc., USA) csoportunk tagjai 1966. február 13-án Szentmisére és Istentiszteletre gyűltek össze a város magyar templomaiban, hol lelkipásztoraink kegyeletos szavakkal emlékeztek meg a m. kir. Csendőrség ünnepéről, a hősi és mártírhalt csendőrökről.

Délután 5 órakor a Jefferson Ave-i magyar étterem különtermében tartották a csendőrnapi vacsorát, hol a hozzátartozókkal együtt benépesítették a termet. A rövid ünnepi megemlékezést az egybegyűltek meghatódottan hallgatták végig.

A MKCSBK központ céljaira rendezett gyűjtés szép eredménnyel végződött.

A csendőrnapi vacsorát meleg légkörű bajtársi beszélgetés követte az éjszakai órákig.

New Brunswick, USA

New Brunswivk-i csoportunk (N. J., USA) a csendőrnapot 1966. február 12-én 102 bajtárs, csendőrbarát és hozzátartozó jelenlétében tartotta meg.

A vendégeket Zimonyi Vendel csoportvezető üdvözölte és közösen elmondták a Magyar Hiszekegy-et. Ezt követően az ün-

nepi vacsorát Nt. Bertalan Imre ref. lelkész imája vezette be.

Vacsora közben Zalántay János ezds rövid ünnepi beszédében kifejtette, hogy ott-honi becsületes helytállásunkért az emigrációban is megbecsülnek bennünket, mint a jelen példa is mutatta, hogy barátaink oly szép számban jöttek el. Majd felkérte a jelenlévőket, hogy 1 perces néma vigyázz állással tiszteljenek a hősi és mártírhalt halt Bajtársak előtt. Zalántay bajtárs tolmácsolta Kiss Gábor fhdgy, a csoport egyik alapítójának üdvözlő levelét, ki felesége súlyos autóbalesete következtében elsőízben nem tudott megjelenni régi csoportja ünnepségein. A csoport tagjai megdöbbenve vették a hírt a derék csendőrasszonyról.

Vasvári Zoltán, a Kereszt és Kard mozgalom vezére értékes beszédében arra kérte a magyar szülőket, hogy gyermekeik ajkáról ne hagyják kihalni a magyar szót, mert gyermekeinkre hárul az a feladat, hogy a magyar életet tovább vigyék és fejlesszék.

Étkezés után Végvári Vazul rk. lelkésszel közösen mondták el az asztali imát.

Vacsora után Zimonyi csoportvezető a következő szavakkal jelentette be a tánc megkezdését: — „Most pedig zengjen a dal, szóljon a muzsika, menjen táncba ki-ki köztünk az ő jegyesével!” — A zenekar éjfél után 1 óráig játszott a megszakítás nélkül a talpalávalót, majd a kiváló hangulat következtében 1 órával meghosszabbították a bált.

Az egyik szünetben Zalántay bs. megható szavak kíséretében adta át a csoport ajándékát a Magyarországról ittélő fiánál látogatóban lévő idős Fölnagy Sándor főtörm bajtársunknak.

Közben a Bajtársi Levél javára a csoport tagjai egy szép és nagy tortát sorsoltak ki, melynek tiszta jövedelme \$31.00 lett. A szerencsés nyerő: Kerekes János bajtárs felszeletelte a tortát és szétosztotta a jelenlévők közt. A jókedvű bajtársak a torta jövedelmét önkéntes adakozással 110 dollárra egészítették ki.

Ugyanakkor a bajtársak megragadva az alkalmat, rögtönzött gyűjtéssel 58 dollárt dobtak össze a new brunswicki „Teleki Pál Cserkészház” javára.

A csendőrnapi sikerét és jó hangulatát bajtársaink még hetek múlva is emlegették.

Pittsburgh, USA

A kislétszámú pittsburgi (Pa., USA) csoportunk vezetője, vitéz baranchi Tamáska Endre szds a következő üzenetet küldte a MKCSBK központnak: — „Az elmúlt esztendőben megjelent Bajtársi Levelek minden igaz csendőr szívében örömet keltettek. Jól tudom, hogy a Szerkesztőség tagjai a napi fáradtságos munkájuk után szabad idejüket áldozták arra, hogy a lapot minden tekintetben széppé, tartalmassá és élvezetessé tegyék az emigráns csendőrök számára. Ezt a nagy munkát nem lehet megfizetni, de jól tudom, hogy a Szerkesztőség tagjai ezt igaz csendőr szívvel és lelkesedéssel önzetlenül csinálták. Munkájuk az emigráns csendőröket a betű láncával tartja össze. Jó tudni azt, hogy ezt a láncot derék bajtársaink csiszolják, fényesítik. A magyarok Istenének áldását kérem rájuk!”

Chicago, USA

Chicago (Ill., USA) bajtársaink 1966. február 12-én ünnepelték a csendőrnapiot Jegenyés Pál főtörm bajtársunk szép és nagy lakásában, ahol 28 személy gyűlt össze az ünnepi alkalomra. A házigazda üdvözölte a megjelenteket és tömör ünnepi beszédében emlékezett a hazai fényes csendőrnapiokra, majd az emigráció 21 küzdelmes évéből idézett emlékezetes részleteket. Párhuzamot vont az 1948-ban alakult grazi „Asztaltársaság”, mely a bosszút lihegő kollektív felelősségrevonás időszakában létesült bátor és kiállós csendőrök vezetésével, hogy ápolják a csendőr bajtársi szellemet, bátorítsák a szunnyadókat és segítsék a frissen menekült elesetteket és a kanadai jelen MKCSBK központ közt, mely a magvetés után a mai körülményeknek megfelelően végzi a tájékoztatás, nyilvántartás és segélyezés igen eredményes munkáját. Kérte a MKCSBK vezetőség munkájának állandó támogatását, mely a kilátástalanság homályában is világító fátylaként mutatja a kövendő utat a sötét emigráns éjszakában Magyarország és Testületünk feltámadása felé.

N. N. szds a megjelentek nevében mély gondolatok kíséretében mondott köszönetet az ünnepi szónoknak és felhívására a jelenlévők néma vigyázz-ban áldoztak a hősi és mártirhalált halt csendőr Bajtársak dicső emlékének.

Bőséges étel és italfogyasztás után az egybegyűltek a késő éjszakai órákig beszélgettek és felelevenítették szolgálati és háborus élményeiket.

Az adakozás a MKCSBK központ céljaira szép eredménnyel zárult.

Németország

Németországi bajtársaink 1966. július 2-án rendezték elkésett csendőrnapijukat Karlsruheban, melyen 5 országból több, mint 100 bajtársunk, csendőrbarát és hozzátartozó jelent meg. Az egybegyűltek zöme és a nap főrendezője is a MKCSBK jelvényét viselték. A napon ismertették Folkusházy Lajos altbgy, a MKCSBK hajdani vezetőjének megleghangú levelét. A rég nem látott bajtársak, köztük olyanok, kik 21—25 évvel ezelőtt találkoztak utoljára, lelkesen ölelték meg egymást.

A Franciaországból érkezett özv. vitéz Temesvári Endréné nagy örömét fejezte ki, hogy 21 év után ismét csendőr bajtársak közt lehetett.

Az ünnepi beszédet vitéz Karsay Jenő alvezetes, a Bajtársi Levél alapítója mondta. Többek közt a következőképpen:

— „Csendőrnapi megemlékezésére gyűltünk össze, habár annak naptárszerinti ideje február 14. Ezt a napot jelölte ki Magyarország Kormányzója Csendőrnapi, amely a Testületünket felállító 1881. III. t. c.-nek királyi szentesítési napja volt. Az időben való elhúzódnak nem változtat azonban az emlékezés alapelvein.

Két szempontot kell tekintetbe vennünk. Az egyik: visszatekinteni a múltba és annak összehasonlítása a jelennel. Otthon ünnepnap volt ez, csinos egyenruhába öltözött kakastollas egységek tisztelegtek a kitüntetettek, megdicsérték és megjutalmazottak előtt, melyet megelőzően Istentiszteleten vettünk részt és utána bajtársi összejövetelen, melyre eljöttek a különböző hatóságok képviselői is.

A jelenben elmarad minden díszelgés,

nem hordunk egyenruhát sem, de a polgári ruha alatt is ugyanaz a magyar csendőr szív dobog, mint odahaza! Bajtársi összejöveteleinken nem a hatóságok képviselői, hanem csendőr Barátaink vesznek részt.

Igy jutunk el a második alapelvhez, az önvizsgálathoz is. Ez is könnyebb volt odahaza, mert hiszen szigorú előírások szabályozták ténykedésünket és csak annyit kellett mérlegelnünk, hogy milyen eredménnyel tettünk annak eleget.

Itt a hontalanságban az előírások hiányában ez is nehezebb, mert itt cselekedeteinket a magyar szívünk sugallta szeretet és jószándék irányítja. Ennek megfelelően tegyük fel a kérdést, vajon fajtánk és csendőr bajtársaink érdekében megtettünk-e minden telhetőt? Mert nem elég csak az azokra való gondolat, hanem cselekednünk is kell!

Valljuk be őszintén, hibáztunk, mulasztottunk!

Kedves Bajtársaim, azonban ezeket jóvátehetjük, mert a II. világháború szörnyűségei után is életbenmaradtunk és méghozzá szabad földön is élünk a legegységesebb emberi jogokat is eltipró otthoni kommunista uralom helyett!

Fogadjuk meg, hogy a jövőben saját érdekeinket nem helyezzük közös ügyünk elé, a szovjet szuronyok árnyékában hallgatásra kényszerített népünk helyett is megtegyük minden tőlünk telhetőt a magyarságot ért igazságtalanságok feltáráására, a szuper Trianon megsemmisítésére, amelyre az önkéntelenül kitört magyar nemzeti felkelés 10 éves évfordulója ad nagyszerű alkalmat.

Fogadjuk meg, hogy ezentúl jobban támogatjuk anyagilag az arra rászoruló ma-

gyar testvéreinket és Bajtársainkat s nem mellőzzük összekötőkapcsunk, a Bajtársi Levél anyagi támogatását sem... Mert nem gyerekes játék az, amit a magyar csendőr a MKCSBK kebelén belül és egyénekenként is folytat. Drámai néma küzdelem az, az élet-halálharc egy része nemzetünk és fajtánk fennmaradásáért!...

Mi önként léptünk Testületünkbe s esküvel erősítettük meg, hogy maradéktalanul szolgáljuk hazánk, nemzetünk belső és külső biztonságát. Ezen eskü alól felmentést a veszített háború nem ad, sem az otthoni hatalombitorló kommunista kormány, mely a szovjet szuronyokra támaszkodva rendeleti úton szüntette meg Testületünk működését... Élünk tehát úgy, hogy bennünket esküszegéssel sem egyes személyek, se a történelem ne vádolhasson. Midnyájunk számára elkövetkezik az idő, mikor megméretünk és megszámláltatunk! Mily jó volna, ha híja nélkül találatnánk!...

A hatásos ünnepi beszédet tapsvihar kísérette. Bajtársaink a késő éjjeli órákig, sokan reggelig maradtak együtt azzal az ígérettel, hogy a találkozót évente megismétlik.

Köszönetünket küldjük a csendőrnapi szervezőjének: Maczky László g. szds bajtársunknak!

Franciaország

A M. Kir. Csendőrség alapításának 85. évfordulóját és a Csendőrnapi Tourcoingban és Roubaixban élő csendőr Bajtársak csendőr barátainkkal együtt 1966. február 12.-én ünnepeltük meg.

Az ünnepély délután 4 órakor vette kezdetét, mint-egy 15-en voltunk jelen az ünne-

pélyen. Az én megnyitóm után, Bata József Bajtárs méltatta a Csendőrnapi jelentőségét, majd Hajas István Bajtársunk elszavalta erre az alkalomra írt szép versét. Végül megköszönte az egybegyűlteknél a szíves jóindulatát, hogy megjelenésükkel ünnepélyünk színvonalát emelték, kérve őket arra, hogy továbbra is legyenek hűséges tagjai közösségünknek, és azt tőlünk telhetően anyagilag is támogassák. A megemlékezésünk ezzel véget ért, amelyet Bajtársi vacsora követett, amelyet csendőr asszonyaink készítettek elő jó magyaros ízléssel.

A kis társaság a késő esti órákig maradt együtt, ez idő alatt sok szó esett a csendőrségről, annak múltjáról és a fent maradt sok csendőr humorról. A kis csoport tagjai szép emlékekkel és kellemes hangulatban távoztak.

A területi csoport tagjaival lehetetlen volt összehozni egy egységes Csendőrnapi megünneplését, a nagy távolságok és a szétszórtság valamint a gyenge kereseti viszonyok igen nagy anyagi áldozatot követeltek volna Bajtársaktól.

Tóth József, törm.

Területvezető.

Anglia

Angliai Bajtársaink a Csendőr Napot 12.-én este a londoni Mindszenty Otthonban tartott bajtársi vacsora keretében ünnepelték. Megjelent 20 csendőr bajtárs, a 3 keresztény felekezet lelkésze, a Magyar Szabadságharcos Szövetség elnöke: Dálnoky-Veress Lajos vezedő úr és 6 csendőr barát. A nap jelentőségét a területvezető méltatta. Szavaiban rámutatott a szüntelen harcra, amely a Testületünk életét jellemzi. Béke idején a köznyugalom és törvényesség ér-

dekében vívott közbiztonsági harc, háborúk idején pedig a fegyveres erő támogatására kifejtett fegyveres harc. Erre a kemény harcra életre az a képesség a csendőrséget, hogy tagjait csaknem kizárólag a magyar paraszti sorból szedte. Ezen népcsoport adta a harcra természetű, küzdeni tudó és akaró, megbízható, hűséges emberanyagot a csendőrség számára. Rámutatott továbbá arra, hogy ezt a 4 elemi színvonalán álló emberanyagot, az „egyszerű paraszt-legényeket” miként formálta át a testület céljainak megfelelően és mennyiben sikerült a megbízhatóságukat, fegyelmettségüket a tökélyre vinni. Végül kiemelte, hogy a 2. világháború folyamán, majd az ÁVO börtöneiben és általában kommunista kézen túlsókat verezett a csendőrség, szinte „elvértett”.

Dálnoky-Veress vezedő úr a csendőrt, mint katonát méltatta. Elismerő szavai meleg érzéssel töltötték el a jelen-volt csendőrsziveket.

A bajtársi összejövetel alkalmával felkérte a jelenlevő bajtársakat a B.L.-re való adakozásra. Ennek eredménye: 22£ 7 shilling volt.

Brazília

A brazíliai csendőr csoport 1966. február 13.-án, Sao Paulóban, ünnepelte meg az idei Csendőrnapi. Meghívta az összes magyar keresztény Egyházakat, Egyesületeket, a bajtársakat és csendőrbarátokat, a családtagokkal egyetemben.

Az ünnep délelőtt szent misével kezdődött. Mise előtt a MHBK dél-amerikai vezetője és a Magyar Vitézi Rend dél-amerikai Törzskapitánya az egyesületek képviselőinek jelenlétében, a honvéd bajtársak nevé-

ben meleg szavakkal üdvözölte a csendőr bajtársakat és a m. kir. Csendőrség iránt érzett tiszteletük, nagyrabecsülésük és bajtársi szeretetük jeléül átnyújtotta a csendőrzászló számára a MHBK díszjelvényét.

A szent misét a magyar Bencések közszeregetnek örvendő Tábori Lelkésze celebrálta, utána szívbemarkoló, magasszárnyalású beszédben hódolt a katonai és csendőreszménynek és áldozott a Haza iránti kötelességteljesítés apostolai: a Hősök emlékének. — Kiemelte a m. kir. Csendőrség 85 éves múltját és elévülhetetlen érdemeit a személy- és vagyonbiztonság terén. — Kötelezőnek állította homloktérbe a tekintélytiszteletet, ami nélkül nincs hadsereg, nincs csendőrség és nem lehet társadalom se!

Az oltár előtt az egyesületi zászlók díszeltek, középen a csendőrzászlóval. — Az Istentisztelet a Himnusz közös éneklésével végződött.

A mise után a saopaulói Magyar Ház dísztermében gyűltek össze a meghívottak. Itt a Csoportvezető bajtárs méltatta a Csendőrnapi és a 85. évforduló jelentőségét. Szépen felépített és elmondott beszédében különösen a csendőrségi szolgálat lényegével foglalkozott. Kiemelte a béke- és a nyugalom órének áldozatát, ami olyan sok hőst teremtett békében és háborúban egyaránt. Beszédének ennél a fejezeténél a jelen voltak néma felállással áldoztak Hőseink és Mártírjaink emlékének. Az ünnepi beszédet az ünneplők megérdemelt, egységes tapsal jutalmazták.

Az ünnepséget bajtársi ebéd követte a Magyar Ház díszes éttermében. A bajtársi ebéd után a bajtársi együttlét ismét a díszteremben folytatódott és meghitt társalgással a késő délutáni órákig tartott. A bajtár-

sak és a megjelent barátok egy kedvesen eltöltött magyar nap emlékével hagyták el a saopaulói magyarság fellegvárát.

Argentína

Argentínai csoportunk az ideai Csendőrnapot az ottani februári nyári szünet miatt Buenos Airesben június 4-én tartotta meg a Magyar Házban 60 személy jelenlétében. A bajtársakon kívül jelen volt az ottani MHBK főcsoport vezetősége és néhány tagja családtagokkal együtt.

A kegyeleti része május utolsó vasárnap délután, fényes napsütésben, a német temetőben levő magyar hősi emlékműnél 700 személy jelenlétében az MHBK rendezésében zajlott le. Megjelentek az argentín hadsereg képviselői az összes egyesületek kiküldöttei, a cserkészek és a vallásfelekezeti lelkeszei, ezenfelül argentín és más nemzetektől barátok. A díszjeleket egy argentín ezredkürtös fújta és a himnuszok elhangzása után elsőbnek egy argentín ezredes beszélt, ki a magyar nemzet hősiességét és áldozatait emelte ki a jövőbe vetett hitével. Utána Czecz János 48-as magyar tábornok unokája mondott beszédet. Az illető egy idősebb előkelő hölgy. Kevesen tudják, hogy Czecz János a világsi fegyverletétel után oda kivándorolt, feleségül vette az akkori argentín államelnök leányát, tábornokká nevezték ki. Ő alapította az argentín katonai akadémiát, melynek első parancsnoka volt, a katonai térképészeti intézetet és a katonai műszaki akadémiát. Ő készítette az első argentín katonai térképeket. Beszélt még egy horvát őrnagy is, nagy tetszést aratott ő is. Az ünnepi beszédet P. A.

ezds bajtársunk mondta, mely úgy a közönségnél, mint a sajtóban nagy hatást keltett. (Amennyiben arra alkalom és hely adódik, külön le fogjuk közölni.) Az ünnepélyt a három lelkes imája zárta. Az emlékműnél mintegy 20 koszorút és 10 virágcsokrot helyeztek el, az emlékművön levő csendőrmárványemléktáblát dr. E. B. ezds egy bérkoszorúval ékesítette.

A Cső napi ünnepélyen elsőbben v. V. F. ezds elbúcsúztatta a tisztségéről lemondott P. A. ezds-t, ki a csoportot több mint 15 éven át vezette és a csoport ügyeinek további vezetését dr. E. B. ezds-nek adta át, kit egyhangúlag megválasztottak utódnak. Dr. E. B. ezds is méltatta a lelépő elnök érdemeit. P. A. ezds megköszönte a meleg elismerést és azt mondta, hogy csak kötelességét teljesítette, amiért dicséret nem jár, bár az jól esik. Épp úgy, mint egy teológus, amiután pappá szentelték, élete végéig pap marad, még akkor is, ha hivatását nem folytatja, kilép, vagy valamely szabálytalanság miatt papi zárdába kerül, egy férfi is, kit katonának avattak, mindvégig katona marad, úgy él és teljesíti kötelességét haláláig. Kérte az új elnököt, hogy azt a kis hajót, mely a csoportot jelképezi, kormányozza Isten segítségével be abba a kikötőbe, melyet szabad Magyarországnak nevezzünk.

A Cső napi ünnepi beszédet P. J. fhdgy mondotta. Megemlékezett a m. kir. Csendőrség előtti időkről, összefoglalta a csendőrség történetét és szervezetét, felidézte azt az országos ünnepélyt, melyen a csendőrség 50 éves jubileuma alkalmával az akkori figyelő, vitéz Szinay Béla altábornagy 1931. február 14-én e napot Csendőrnappá avatta. Megemlékezett továbbá a sok vesz-

teségeinkről a két világháború és a forradalmak alatt, arról is, hogy a csendőr hazaszeretetével mindig a legjobb példát adta és figyelmeztetett arra, hogy magyarságunkat örizzük meg, hazaszeretetünket és tradícionkat ültessük át gyermekeinkbe és az emigrációban magatartásunk és minden cselekedetünk olyan legyen, hogy azzal a magyar népet az idegenben megismerjék és megszeressék. Több példát sorolt fel személyes tapasztalataiból, hogy Dél-Amerika több államában irányunkban sok rokonszenvet, elismerést és Hazánk helyzetéhez megértést talált. A halottaink iránti kegyeletből az egybegyültek egy percnyi csendben álltak. Ezt követte a bajtársi vacsora, mely kedélyes hangulatban az éjfélig órákig tartott.

Sydney, Ausztrália

A sydneyi (N. S.W., Ausztrália) csoportunk 1966. március 26-án este 7 órai kezdettel a sydneyi Magyar Házban 90 főnyi csendőrbajtárs, hozzátartozó és csendőrbárát jelenlétében tartotta meg csendőrnapi vacsoráját.

Az ünnepi beszédet Rev. Kandó Ferenc S.J. mondotta. A beszéd címe „Húsz évvel később” volt és a csendőrelkiségről szólt.

A nagy tisztelettel körülvelt illusztris rk. szónok többek közt a következőket mondotta: — „A m. kir. Csendőrségnek, mint egy markáns arcú, határozott célkitűzéssel rendelkező testületnek, amelynek nehéz, egyéni önfeláldozást igénylő, sokszor félreértett és népszerűtlen feladatokat is kellett végeznie, természetesen megfelelő nevelésbeli, lelki, erkölcsi és nemzetpolitikai ki-

képzésben kellett részesülnie. Hogy ez a kiképzés és fegyelem megvolt nála, soha senki se tagadta és még ellenségei is elismerték. Célja az ezeréves magyar királyság belső rendjének és biztonságának szolgálata volt. A csendőrelkiség alapvonása és jellegzetessége tehát az ezeréves magyar királyi állameszmény, annak szeretete és odaadó szolgálata...

A magyar csendőr azáltal, hogy a rendnek és közbiztonságnak szolgálatában állott, a konkrét politikai államformán felül egy általános emberi jót és nagy ügyet szolgált. A politikai államformától független, közvetlenül Istenakarta jót, ami alapja az emberek békés együttélésének, anyagi és szellemi boldogulásának, lelkiismeretük szabadságának, hitük szabad megvallásának és gyakorlásának... Ezen eszményindokok nevelőereje a csendőrökben oly hatékony volt, hogy eziideig megőrizték csendőr öntudatukat, fegyelmezettségüket, testületi szellemüket, annak ellenére, hogy a tényleges szolgálat tápját két évtizede nem kaphatták meg. Ami azt bizonyítja, hogy fényesen kiállották a szétmállás próbáját, ami még a tűzpróbánál is erősebb... A csendőrelkiség végső kikristályosodása tehát az, hogy szem előtt tartva a megtanult és gyakorlott általános emberi és Istenakarta közjó szolgálatot, ügyszeretetüket, fegyelmezettségüket, tudásukat állítsák be mindenütt — ott, ahol éppen vannak — a mindennemű magyar ügy, az összetartás, megbékéltetés, együttműködés, bátorítás, erősítés, a magyarság, kereszténység és az Isten szolgálatába. Hiszen mindnyájan egyek vagyunk Krisztusban és Isten gyermekei vagyunk. Ez a csendőr lelkiesség kiteljesedése az emigrációban!”

Kandó főtisztelendő úr magasszárnyalású beszéde és abban követendő irányelvei a meghatódottság könnyeit csalta a jelenlévő bajtársak szemébe.

Az egybegyült bajtársak a késő éjjeli órákig beszélgettek a fehér asztalnál és egy kellemes, kiváló est emlékeivel tértek haza otthonukba.

Melbourne, Ausztrália

A melbournei (Vic., Ausztrália) csoportunk vezetőjét munkája és üzlete (hét napot dolgozik reggeltől éjjelig) akadályozták az idén is, hogy nagyobb szabású csendőrnapot szervezzen. Ettől függetlenül február 12-én és 13-án étkezdéjébe betévedt csendőr bajtársaival külső ünnepség nélkül, de lélekben annál mélyebben emlékeztek meg a véráztatta magyar Haza csendőr hőseiről és mártírjairól. Több bajtársunk otthonaikba hívtak össze kisebb csendőr társaságot és ők is megünnepelték a m. kir. Csendőrség emléknapját.

Perthi, Ausztrália

A perthi (Nyugat-Ausztrália) csoportunk kis csoportja hagyományainak megfelelően az idén is hosszú körlevéllel lepte meg csoportjának tagjait, melyben egy meglehetősen közvetlen bajtárs szöveg a csendőrökhöz és méltatta a napot.

Február 12-én a csoportvezető lakásán gyűltek össze a bajtársak és csendőrbarátok, hogy emlékezzenek hajdani Testületünkre.

Február 13-án páter Fazekas János S.J.

a magyar szentmisén, míg a ref. és ev. Is-tentiszteleten dr. Domahidy András egyház-vezető imádkozott a m. kir. Csendőrségért és mondott könnyekig megható szép beszé-
det, méltatva Testületünk érdemeit, hősi ál-
dozatait a háborúban, emlékezve a márti-
rok sokaságára a rabházában, bajtársaink
nemes erőfeszítéseire az emigrációban, mely
minden magyarnak példaként mutatja az
utat a szebb magyar jövő felé.

Adelaide, Ausztrália

Az Adelaide-i (Dél-Ausztrália) csendőr bajtársak az idei Csendőrnapot február 20-án vasárnap egésznapos családi kirándulás keretében tartották meg. Bajtársaink családjukkal és barátaikkal együtt gépkocsikon az Adelaide fővárostól 50 mérföldre levő Lake Alexandrina partjára utaztak gyönyörű ta-vaszias időben és ott a napot kellemesen töltötték együtt. Ebédre a helybeli bajtársak gondoskodtak. A csoport vezetője méltatta a nap jelentőségét és megemlékezett a csendőr hősekről és mártírokról, valamint a közeli múltban elhunyt bajtársakról. A csendőrnapi kirándulás résztvevői a szép nap emlékével a késő esti órákban tértek haza otthonukba.

A bajtársak ezen alkalommal vettek részt a csendőrnapi összejövetelen a legnagyobb számban és ez volt az első alkalom, hogy sikerült a bajtársak családjait is összehozni.

Fenti nagyobb csoportjaink után szór-ványaink is megemlékeztek a Csendőrnapi-ról, bárhová is vetette őket a sors tragédiája a II. világháború után.

Hírek érkeztek a csendőrnapi megünne-peléséről a kanadai Sudburyből, a dohányvi-dékről, Stájerországból, Karintiából, a né-met Hildesheimből, hol sokszor csak 2—3 csendőrbajtárs tudott összejönni, de lélek-ben egyek voltunk 1966. február 14-én.

A harrowi és windsori szórványunk a detroit-i MHBK által rendezett csendőrnapi ünnepségeken vett részt.

Csendőrvacsorák voltak még Cleveland-

ban (Ohio, USA és Buffalóban (N. Y., USA), ezekről az ünnepségekről a clevelandi baj-társak „Egyesületi Értesítő”-je adott ki részletes beszámolót.

—O—

A MKCSBK vezetőség megállapítása sze-rint a csendőrszellem változatlanul él, baj-társaink mindenütt teljesítik kötelességüket.

A hévizi csendőrtiszti üdülő beutaltjai 1944-ben

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek

A csendőr történelemkönyv kézírata igen előrehaladt stádiumba érkezett. A munkát végző és ismét egyetemre járó szds bajtársunk kiválóan állította össze a történelmi részt. A könyv fejezeit a közeljövőben közreadjuk.

Addig is azonban további adatokra van szükség. Kérjük mindazon Bajtársainkat, kik a lenti problémákat ismerik, hogy azokat részletesen (nevekkel, dátummal és a helységek megnevezésével) írják le és sürgősen juttassák el a Bajtársi Levél szerkesztőségéhez:

1. A pandur rendszer szervezete és működése 1867 és 1881 között.

2. Az osztrák zsandárság átszervezése Erdélyben csendőrséggé 1867 után. Az „Erdélyi Csendőrség” szervezete és működése 1867 és 1881 között.

3. A csendőrség szerepe az I világháborúban.

4. Szemtanúk leírása a csendőrség be-

vonulásáról a Felvidékre, Kárpátaljára, Erdélybe és a Délvidékre. Az első közbiztonsági szervezés a visszacsatolt területeken.

5. A galántai csendőr zászlóalj harcai Csepelszigeten.

6. A csendőrök Budapest védelmében 1944-45-ben.

Hálásan vesszük, ha a fentiekre vonatkozó fényképeket, újságcikkeket, iratokat és könyveket rövid időre Bajtársaink rendelkezésünkre tudnák bocsátani.

Fontos! Megvételre, vagy kölcsönbe keressük Preszly Lóránt „A csendőrség története” és Tisza Miksa: „Magyarország rendőrségének története” c. könyveket! Mindkét könyv rendkívül fontos volna a csendőr történelem összeállításának! A küldeményeket, fényképeket, leírásokat sürgősen várjuk!

Felhívás valamennyi Bajtársunkhoz!

Egy Németországban élő és a MKCSBK-ba nem tartozó cső. főtörzs-ormester kb. két év óta több levélben *illetéktelenül* kritikát gyakorolva, kihívó és sértő módon támadta és vádolta a vezetőségünk elnökét és a B.L. szerkesztőjét. A közelmúltban pedig az emigráció cső tisztjeinek és tiszthelyetteseinek címzett körlevél kíséretében kiadta az elnökünk hozzá intézett utolsó és ugyancsak sértő hangú válaszelevelének hibásan sokszorosított másolatát. A kísérő

körlevélben most már nyilvánosan megismételte vádaskodásait.

De nem sokszorosította és nem mellékelte, sőt meg sem említette a saját sértő leveleit, amelyekkel a sérelmezett választ kiváltotta.

A MKCSBK tisztában van azon szomorú körülménnyel, hogy a sértegetést kezdő és a nyílt levelet kibocsátó főtörm. háta megett egy idősebb magas rendfokozatú csendőr törzstiszt áll. A levelet kibocsátó főtörm. csak eszköz volt kezeiben. Az elnökhöz intézett levelei tele vannak az őt ilyenén eszköznek felhasználó idősebb törzstiszt kifejezési formáival, melyet mi nagyon is jól ismerünk. Léven ő immáron több, mint 10 esztendeje a MKCSBK ellenes munka és erkölcsi hitelrontás gyújtópontja.

Ilyen emberrel mi nem tárgyalunk. Nem veszünk részt meddő vitákban és a jövőben az ilyen és hasonló támadásokra sem a vezetőség, sem annak elnöke nem fog válaszolni.

Ezzel az ügyet a MKCSBK-Vezetőség részéről lezártuk.

Központi segélyalapunk a közelmúltban öt IKKA csomagot küldött az óhazába rászoruló bajtársainknak, vagy hozzátartozóknak, valamint \$261.45 összeget juttatott el a Szent László Társaság karitatív céljaira Németországba. Calgary-i csoportunk \$50.00-t adományozott a helyi Szabadságharcos Szövetségnek.

Adakozások a „küldöttség”-i alapra: Z. J. ezds \$26.75, B. F. h. fhdgy \$25.00.

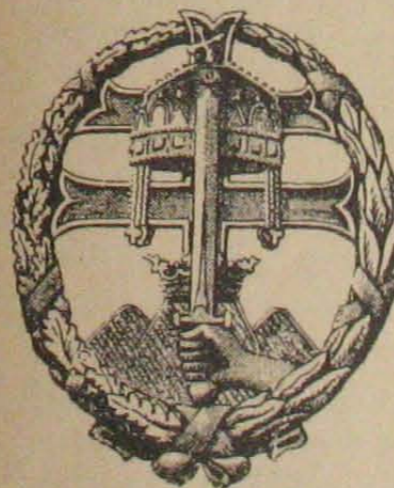
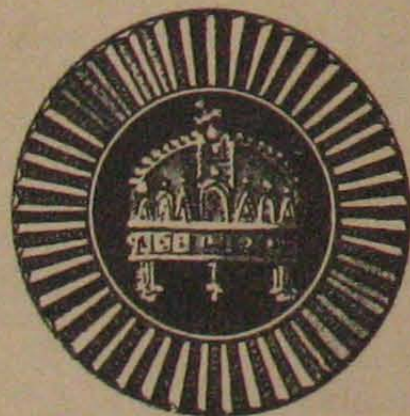
A küldöttségi alap bankbetétje lapzártakor kamataival együtt \$1,359.03.

A MKCSBK vezetőség tiszteleg Bajtársaink kiváló áldozatkészsége előtt!

Kérjük az USA-ban élő bajtársainkat, hogy sürgősen közöljék “Zip-Code” számukat, mert e nélkül 1967. január 1 után az amerikai posta nem kézbesít küldeményeket.

Adakozások a Bajtársi Levélre

v. Á. A. Z. ezds \$1.07, v. Sz. F.-né \$2.14, Cs. B. ezds \$2.14, B. J. őrm \$1.91, M. L. szds \$2.62, J.J. \$2.07, sydneyi csoport \$23.93, B. A. őrm \$10.71, H.A. tőrnm \$5.36, P.A. tőrnm \$15.00, v. K. Á. g. alez \$2.67, F.F. őrgy \$5.00, B. J. g. szds \$6.00, B. J. tőrnm \$3.00, D. I. tőrnm \$1.50, F. L. főtörm \$8.55, K. A. fhdgy \$3.00, K. J. szakv \$6.00, K. F. tőrnm \$3.00, N. J. tb. cső \$3.00, K. I. főtörm \$3.00, K. L. tőrnm \$3.00, K. L. alez \$3.00, S. P.

örm \$3.00, Sz. M. főtörm \$3.00, v. Sz. J. örm \$3.00, Sz. P. g. szds \$3.00, v. Sz. L. ezds. \$3.00, T. J. szakv \$3.00, U. M. g. hdgy \$3.00 Z. L. örm \$3.00, O. J. főtörm \$4.00, dr. P. Z. szds \$6.00, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, K. G. fhdgy \$16.05, v. K. E. fhdgy \$5.35, H. F. főtörm \$3.22, dr. K. L. szds \$10.73, Cs. F. örm \$5.00, F. K. főtörm \$5.35, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, v. T. P. F. alez \$6.00, calgaryi csoport: \$35.00, Sz. J. örm \$10.70, E. F.-né \$2.63, dr. B. K. szds \$5.37, v. V. B. hdgy \$10.55, perselygyűjtés a wellandi cső. pikniken \$16.30, dr. v. H. B. \$3.82, F. F. alhdgy \$1.00, v. Á. A. Z. ezds \$1.08, F. L. szakv \$10.72, Sz. M. zls \$10.72, J. J. örm \$10.72, P. A. örm \$10.72, H. S. zls \$5.36, F. J. alhdgy \$5.36, L. F. szakv \$5.36, K. Gy. főtörm \$2.14, v. Á. A. Z. ezds \$2.14, Nt. Sz. J. \$2.14, v. V. B. hdgy \$2.14, P. V. \$2.14, chicagói csoport: \$32.19, v. M. Á. szds \$10.72, v. L. B. altdgy \$2.00, B. J. szakv \$3.00, P. I. örm \$5.00, D. D. szds \$15.00, sao pauloi csoport: \$10.72, tourcoingi csoport \$21.40, calgaryi csoport \$23.00.

Adakozások a Segélyalapra

v. R. J. örm \$26.88, K. G. fhdgy \$10.70, bethlehemi csoport \$5.36, P. A. törm \$5.36, v. V. B. hdgy \$10.72, E. M. h.fhdgy \$10.72; calgaryi csoport \$50.00, B. S. szds \$40.00, v. R. J. örm \$26.75, v. Sz. K. szds \$20.00, G. F. örm \$20.00, R. J. főtörm \$20.00, Sz. S. törm \$15.00,

dr. Sz. S. g.fhdgy \$10.00, E. L. főtörm \$10.00, S. M. főtörm \$10.00, v. Cs. I. törm \$10.00, J. P. főtörm \$10.70, v. T. B. v. törm \$2.00, B. B. szakv \$2.00, S. J. szakv \$5.00, dr. F. K. fhdgy \$10.00,

Felhívás csoportvezetőinkhez és bajtársainkhoz

A szabadságharc 10 éves évfordulóján minden erőnkkel segítsünk erkölcsileg és anyagilag szabadságharcos Szövetségünk munkáját! Az évforduló méltó megünneplése újból jelentős esemény szülőhazánk felszabadítása érdekében!

Mindazon csoportjaink, kik ezévre még nem küldték el hozzájárulásukat a Bajtársi Levél-re, valamint hátralékban lévő Bajtársaink, küldjék be mielőbb adományukat, hogy a Bajtársi Levél ezévi utolsó száma akadálytalanul megjelenhessen.

Felhívjuk a figyelmet a központi segélyalap támogatására is, hogy Karácsonyra újból segíthessünk a szülőhazában élő öreg, rokkant és beteg Bajtársainkat és hozzátartozóikat, valamint özvegyeinket és árváinkat.

A tehetősektől várjuk a befizetéseket a küldöttségi alapra, tengerentúliak küldjenek erejüknek megfelelő összeget.

A MKCSBK központi anyagi elszámolását a következő számunkban ismeretjük, ezzel elszámolásunkat egybehozzuk a naptári évvel.

MKCSBK működésének egyik programpontja emigráns ifjúságunk, így a magyar cserkészmozgalom erkölcsi és anyagi támogatása! Bajtársaink, csoportjaink nyújtsanak segítőkezet a magyar cserkészcsapatok szervezésénél, fenntartásánál és jelenjenek meg a cserkész-

csapatok nyilvános rendezvényein. Mindazon magyarulakta helyeken, hol nincs még cserkészcsapat, segítsék elő megalakulásukat!

Bajtársi híreinket, Halottaink közlését, hősi és mártírhalált halt Bajtársainkról szóló beszámolót, kiválóan tanuló ifjúságunk eredményeit stb, stb, helyszüke miatt — a hosszúra nyúlt csendőrnapi beszámolók következtében — a következő számunkban folytatjuk!

őrm \$3.00, Sz. M. főtörm \$3.00, v. Sz. J. őrm \$3.00, Sz. P. g. szds \$3.00, v. Sz. L. ezds \$3.00, T. J. szakv \$3.00, U. M. g. hdgy \$3.00 Z. L. őrm \$3.00, O. J. főtörm \$4.00, dr. P. Z. szds \$6.00, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, K. G. fhdgy \$16.05, v. K. E. fhdgy \$5.35, H. F. főtörm \$3.22, dr. K. L. szds \$10.73, Cs. F. őrm \$5.00, F. K. főtörm \$5.35, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, v. T. P. F. alez \$6.00, calgaryi csoport: \$35.00, Sz. J. őrm \$10.70, E. F.-né \$2.63, dr. B. K. szds \$5.37, v. V. B. hdgy \$10.55, perselygyűjtés a wellandi cső. pikniken \$16.30, dr. v. H. B. \$3.82, F. F. alhdgy \$1.00, v. Á. A. Z. ezds \$1.08, F. L. szakv \$10.72, Sz. M. zls \$10.72, J. J. őrm \$10.72, P. A. őrm \$10.72, H. S. zls \$5.36, F. J. alhdgy \$5.36, L. F. szakv \$5.36, K. Gy. főtörm \$2.14, v. Á. A. Z. ezds \$2.14, Nt. Sz. J. \$2.14, v. V. B. hdgy \$2.14, P. V. \$2.14, chicagói csoport: \$32.19, v. M. Á. szds \$10.72, v. L. B. althgy \$2.00, B. J. szakv \$3.00, P. I. őrm \$5.00, D. D. szds \$15.00, sao pauloi csoport: \$10.72, tourcoingi csoport \$21.40, calgaryi csoport \$23.00.

Adakozások a Segélyalapra

v. R. J. őrm \$26.88, K. G. fhdgy \$10.70, bethlehemi csoport \$5.36, P. A. tőrm \$5.36, v. V. B. hdgy \$10.72, E. M. h.fhdgy \$10.72; calgaryi csoport \$50.00, B. S. szds \$40.00, v. R. J. őrm \$26.75, v. Sz. K. szds \$20.00, G. F. őrm \$20.00, R. J. főtörm \$20.00, Sz. S. tőrm \$15.00,

dr. Sz. S. g.fhdgy \$10.00, E. L. főtörm \$10.00, S. M. főtörm \$10.00, v. Cs. I. tőrm \$10.00, J. P. főtörm \$10.70, v. T. B. v. tőrm \$2.00, B. B. szakv \$2.00, S. J. szakv \$5.00, dr. F. K. fhdgy \$10.00,

Felhívás csoportvezetőinkhez és bajtársainkhoz

A szabadságharc 10 éves évfordulóján minden erőnkkel segítsünk erkölcsileg és anyagilag szabadságharcos Szövetségeink munkáját! Az évforduló méltó megünneplése újból jelentős esemény szülőhazánk felszabadítása érdekében!

Mindazon csoportjaink, kik ezévre még nem küldték el hozzájárulásukat a Bajtársi Levél-re, valamint hátralékban lévő Bajtársaink, küldjék be mielőbb adományukat, hogy a Bajtársi Levél ezévi utolsó száma akadálytalanul megjelenhessen.

Felhívjuk a figyelmet a központi segélyalap támogatására is, hogy Karácsonyra újból segíthessünk a szülőhazában élő öreg, rokkant és beteg Bajtársainkat és hozzátartozóikat, valamint özvegyeinket és árváinkat.

A tehetősektől várjuk a befizetéseket a küldöttségi alapra, tengerentúliak küldjenek erejüknek megfelelő összeget.

A MKCSBK központi anyagi elszámolását a következő számunkban ismergetjük, ezzel elszámolásunkat egybehozzuk a naptári évvel.

MKCSBK működésének egyik programpontja emigráns ifjúságunk, így a magyar cserkészmozgalom erkölcsi és anyagi támogatása! Bajtársaink, csoportjaink nyújtsanak segítőkezet a magyar cserkészcsapatok szervezésénél, fenntartásánál és jelenjenek meg a cserkész-

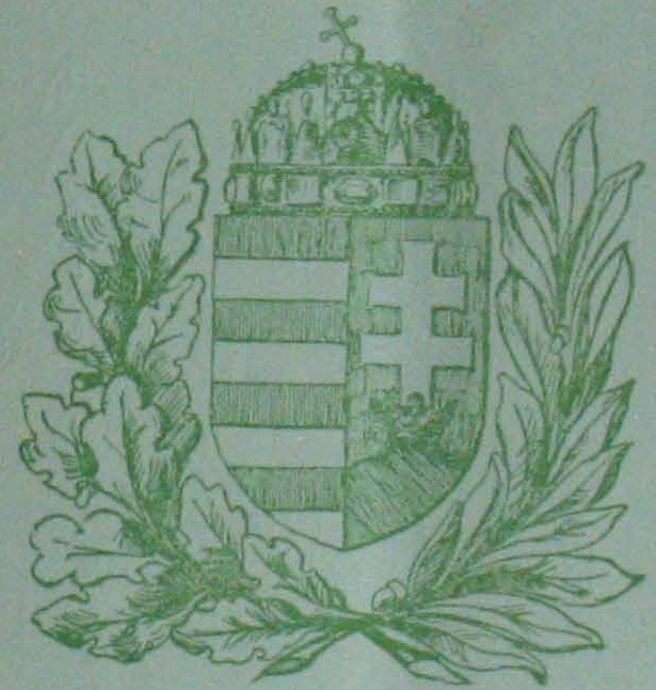
csapatok nyilvános rendezvényein. Mindazon magyarulakta helyeken, hol nincs még cserkészcsapat, segítsék elő megalakulásukat!

Bajtársi híreinket, Halottaink közlését, hősi és mártírhalált halt Bajtársainkról szóló beszámolót, kiválóan tanuló ifjúságunk eredményeit stb, stb, helyszüke miatt — a hosszúra nyúlt csendőrnapi beszámolók következtében — a következő számunkban folytatjuk!

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL

MINDHALÁIG!

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Amen.

FROM: „MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Mr. H. Weiss
66 Latimer av. N.E.
Toronto 12
Ont.

PRINTED MATTER

